

Giới thiệu Con Nhóc Kia! Anh Tan Rồi

Bạn đang đọc truyện Con Nhóc Kia! Anh Tan Rồi của tác giả SiNhi3, câu chuyện truyện teen hay nhất nói về các nhân vật chính sau: nó - Gia Nhi, 17 tuổi. Nó lạnh lùng, vô tâm, có một nụ cười thoát nhìn cảm thấy rất vô tư như thiên thần mất tím 2, nhưng nó chỉ là giả tạo. Nó mang vẻ đẹp bí ẩn, lạnh lùng và lúc nào cũng tỏ ra mình rất hòa đồng, nhưng đã đụng đến nó là sẽ không yên. Nó có một thân phận rất bình thường, thất lạc cha mẹ từ nhỏ trong một chuyến đi chơi, từ đó được đưa vào cô nhi viện nuôi dưỡng và đi học. Trong bóng tối, nó lại là một con người khác....

* Nhỏ: Kim Ngọc, bạn nó. Cô vô tư, đáng yêu, trẻ con, yếu đuối, dễ khóc, nói chung là khác hẳn với nó. Cô mang vẻ đẹp thuần khiết, dễ bị nắm bắt suy nghĩ trong lòng, bao nhiêu cảm xúc hiện rõ lên trên mặt. Cô gia thế giàu có, tập đoàn lớn thứ ba trên thế giới về trang sức. Còn một thân phận trong truyện hay này hứa hẹn khi ra mắt sẽ làm mọi người bất ngờ

* Hân: Vương Minh Hàn, bằng tuổi nó. Mẫu con trai trong lòng bao thiếu nữ :v Tính lạnh không kém gì nó, cực ghét con gái (vì cảm thấy phiền phức) Con trai duy nhất của Vương Gia, chủ tịch tương lai của tập đoàn bất động sản đứng đầu thế giới.

* Anh: Trần Phong, Bạn hân, tính trái ngược với hân, ôn nhu, dịu dàng. Mang trên người vẻ đẹp lãng tử, nhưng chưa bao giờ yêu bất kì ai. Gia thế sau hân, con trai duy nhất nhà Trần Gia, tập đoàn điện tử đứng thứ hai thế giới.

Còn những nhân vật phản diện và nhân vật phụ mình sẽ ra mắt mọi người trong những chap tới, mong mọi người ủng hộ ^^~

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Kia! Anh Tan Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Chạm Mặt

Hôm nay là ngày đầu tiên của năm học mới, nên mọi người đều phải đến trường thật sớm để tìm lớp của mình.

Reng...reng...reng...

Tiếng chuông đồng hồ báo thức reo lên. Ngay lập tức một bàn tay nhỏ nhấn vuton ra khỏi góc mền tắt đi âm thanh nhức óc đó. Sau đó chiếc mền được đẩy ra. Người trong đó không ai khác là nó – Gia Nhi.

Nhìn lại đồng hồ đã gần 6h, nó đứng dậy đi vào phòng vệ sinh cá nhân rồi thay bộ đồng phục đi học. Sômi trắng và váy đen, trên cổ áo còn có một chiếc nơ nhỏ xinh làm cho nó đã xinh đẹp lại còn đáng yêu hơn. Nó quơ tay lấy cái điện thoại trên bàn gọi cho nhỏ bạn thân thiết nhất của mình. Sau một hồi chuông, cuối cùng cũng có người bắt máy, giọng vẫn còn ngáy ngủ:

– Ai vậy? – nhỏ vẫn chưa tỉnh hẳn.

– Tao. Đi học – nó đáp nhanh gọn rồi cúp máy. Nhỏ bên kia nghe giọng nó thì tỉnh ngủ ngay. Chạy như bay vào nhà tắm thay đồng phục đi học rồi nhờ người đưa đến trường.

Khi nhỏ đến thì nó cũng vừa tới. Nhỏ kéo tay nó:

– Đi ăn đi, tại mày gọi sớm quá nên tao vẫn chưa được ăn gì cả!! – Nhỏ bĩu môi nhìn nó lí nhí nói. Đáp lại câu nói của nhỏ, nó chỉ đáp một chữ “Ừ”. Nhỏ không trách nó, nó như vậy mới là nó, nhỏ biết mỗi khi nó cười hay nói chuyện thân mật thì chỉ là giả tạo. Nhỏ muốn nó cứ là chính nó thôi...

Sau đó hai người cùng nhau đến một quán ăn gần trường, vào trong nhỏ gọi đồ ăn rất nhiều làm nó phải đơ mặt ra. “Ăn sáng thôi đấy” – nó trầm nghĩ, rồi sau đó hai đứa cũng bắt đầu ăn phần của mình để còn kịp vào trường.

Một lúc sau, hai nam sinh bước vào quán làm cả đám học sinh cứ nhoi nhoi cả lên. Không ai khác chính là hân và anh. Anh mỉm cười thân thiện, đồng phục chỉnh tề, còn hân mặt lạnh tanh, cavat nổi lông, áo cũng xộc xệch nhưng cả hai đều làm mọi hoạt động trong quán dừng lại, à không, hai cô gái của chúng ta vẫn đang chiến đấu quyết liệt với bàn ăn của mình, cũng không thèm ngán đầu lên nhìn xem có chuyện gì đang xảy ra. Anh đảo mắt nhìn thấy, chỉ mỉm cười. Hân không quan tâm, tiến vào trong chọn đại một cái bàn ngồi xuống, mặt cho tụi con gái vẫn đang bàn tán xôn xao. Hân bực bội, liếc mắt một cái, tất cả đều trở về chỗ của mình. Nhưng mọi việc đâu kết thúc ở đó. Chỉ một lúc sau, có nhiều đứa con gái tiến gần đến chỗ hân và anh. Đứa thì đưa nước, đứa lại đòi chỉnh cavat giúp hân. Nhưng tất cả đều bị hân dùng ánh mắt đuổi đi. Hân không quan tâm nữa, tiếp tục ăn sáng.

Lát sau, nhỏ đứng dậy đi thanh toán tiền ăn, vô tình đi ngang bàn của hân, vấp vào chân bàn, suýt chút nữa đã được “đo sàn” thì một bàn tay ôm eo nhỏ lại. Không ai khác chính là anh. Nhỏ cười cảm ơn anh. Hân liếc nhìn nhỏ, khẽ nhếch môi, nghĩ rằng nhỏ muốn gây sự chú ý của họ, rồi khẽ lắc đầu, tiếp tục ăn hết phần của mình. Xong cả bốn người vào trường và đi tìm lớp học.

End chương 1

#Lê: Dự định là sẽ cho hai cô gái của chúng ta giúp việc cho hai chàng trai kia, cơ mà có ác quá không? ^^~ Mong ý kiến của mọi người ^^~

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Kia! Anh Tan Rồi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Làm Khó

Bước vào sân trường, nó và nhỏ đi thật nhanh đến phòng hiệu trưởng. Hấn và anh cũng vậy. Đang đi thì hấn lỡ đi ngang va vào người nó. Nó loạn choạng chực ngã, cũng may có nhỏ kéo tay lại. Nó nhìn hấn, hấn nhếch môi kèm theo câu “Ồ, xin lỗi!”. Nó biết hấn khinh thường mình nhưng lại không biết lí do vì sao. Nhỏ đứng cạnh thấy biểu hiện khó ưa của hấn, khoanh tay nói, hai chân mày xô lại với nhau:

– Nè! Thiếu gia, anh đi đường không nhìn thì thôi đi, xin lỗi người ta với kiểu khinh khỉnh như vậy đó hả? Anh.um um. ...

Nhỏ đang định nói tiếp thì đã bị bàn tay nó bịt miệng lại. Mặt nó không biểu cảm, quay lưng đi chỉ để lại một câu nói:

– Ôn ào. Đi thôi, những thứ không đáng thì không nên để bụng.

Nhỏ dặm chân, liếc xéo hấn một cái rồi nhanh chân chạy theo nó đến nhà vệ sinh rửa tay vì cú ngã ban nãy. Hấn lắc đầu nhìn theo, môi vẫn nhếch lên, lần đầu tiên có người dám ăn nói như vậy với hấn. Anh đứng cạnh bên, nhìn cuộc xung đột này giờ cũng chỉ lắc đầu cười. Rồi họ tiếp tục đi đến phòng hiệu trưởng. Nó và nhỏ đi từ nhà vệ sinh ra cũng gặp hai chàng trai của chúng ta. Và thế là mặt đối mặt, hấn nhếch môi nhìn nó, nó nghiêng đầu cười khinh. Thấy không ổn, anh đập lên vai hấn – “thôi đi!” – rồi kéo hấn vào trong. Nhỏ cũng kéo nó theo vào.

Vừa bước vào, hấn thả người ngay xuống ghế, gác chân lên bàn ngồi chờ ông thầy hiệu trưởng nói lớp, nhỏ đứng sau lưng hấn thấy vậy bĩu môi: “con trai gì mà, vô phép tắc thấy sợ...” nhỏ thầm nghĩ. Ông thầy hiệu trưởng đang cúi đầu ghi ghi viết viết gì đó trên giấy, thấy có người gác chân lên bàn thì nhướn mi nhìn, thấy người đó là hấn ông chỉ lắc đầu nói:

– Thiếu gia, người bỏ chân xuống đi. Ngồi như vậy thật là vô lễ.

Nghe vậy hấn liền bỏ chân xuống, nhăn mặt. Ông thầy nhìn đến hai cô gái đang đứng “làm cảnh” kia, cười hiền rồi lật danh sách lớp ra, xem một hồi ngẩn đầu lên bảo:

– Cả bốn người đều học lớp 11A1, để tôi gọi giáo viên xuống đưa mọi người lên lớp – rồi ông nhắc ông nghe lên, bấm số gọi – Cô giáo Kim, cô xuống chỗ tôi đưa các học sinh mới về lớp.

Một lúc sau có một người phụ nữ bước vào, cười hiền:

– Chào các em, tôi là Uyên Kim, giáo viên chủ nhiệm của các em. Mời các em theo tôi về lớp.

Cả bốn người theo sau cô giáo lên phòng, trên đường đi hấn chỉ bỏ tay vào túi quần, nhếch môi đi trước, cô giáo nhìn thấy cũng lắc đầu, cậu bé này thật. Nó thì vẫn im lặng từ đầu đến cuối, anh cũng vậy. Chỉ có nhỏ dường như vẫn chưa bỏ qua thái độ của hấn khi nói chuyện với nó, cứ lăm bầm: “Xui xẻo! Học chung với tên điên đó, thật xui, xui xui xui!!!!”

Một lúc sau lên đến lớp, cả bốn người suýt té xỉu vì thật không ngờ cái lớp thật.ngoan.= = Nữ sinh người thì trang điểm, đánh phấn, khiến nhỏ nhìn qua thì suýt chút nữa đã.= =!! Còn bọn nam sinh, đứa ngồi bấm điện thoại, đứa thì ngồi ôm một cô nữ sinh bên cạnh, Hầu hết chẳng ai để ý đến cô Kim đang bước vào. Cô đập cây thước xuống bàn, tất cả đều im lặng không ai nói câu nào.

End chương 2

Các bạn cho tớ ý kiến đi, tớ mong ý kiến hơn là lượt vote, hãy giúp Kiệt viết được một câu truyện hay theo ý của các bạn ^^~

Goodnight

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Kia! Anh Tan Rồi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Nụ Hôn Đầu

Sau khi đã ổn định được cái lớp siêu ngoan của mình, cô ngồi xuống bàn giáo viên, đưa tay hướng ngoài cửa:

– Đây là các bạn cùng lớp mới của các em. Mời bốn em vào đây.

Dứt lời, nó và nhỏ bước vào trước, mấy nam sinh đang ngủ cũng mở mắt nhìn lên rồi trằm trồ khen ngợi. Tụi nó thật xinh đẹp trong mắt bọn nam sinh, còn đối với đám nữ sinh kia lại phóng cho tụi nó rất nhiều tia điện =_=! Đến khi bọn hần bước vào, tiếng xì xào bàn tán lại nổi lên, nhưng lần này là từ bọn nữ sinh. Còn bàn tán việc gì chắc mọi người cũng biết rồi nhì :v

Cô Kim thấy tình hình bắt đầu không ổn, đập tay xuống bàn một cái “rầm”, khi tất cả đều im lặng, cô bắt đầu cất tiếng:

– Các em có thể tự mình chọn chỗ ngồi.

Một lần nữa, cô vừa dứt lời thì một loạt tiếng “ầm”, “rầm”...vang lên. À vâng, có nhiều bạn nữ sinh dịu dàng đến mức đập cả thằng ngồi cạnh mình xuống đất rồi ngo ý mời hần và anh ngồi. Cô Kim nhăn mặt, thật không thể nói nổi với học sinh lớp này, cô hiền hậu đề nghị:

– A, cô vừa nhớ một việc. Trường ta đang thiếu lao công đây, dọn từ hành lang đến sân trường, cô muốn cử một vài bạn làm việc này – Cô vừa dứt lời thì lớp im re không một tiếng động, có thể nghe cả tiếng cánh quạt quay (:v bá sư học đạo đi :v)

Xong cô quay sang bốn đứa tụi nó:

– Vậy để cô tự chọn chỗ ngồi cho các em.

Cô chỉ tay xuống bàn cuối và bàn cạnh đó:

– Gia Nhi, em ngồi với Minh Hàn ở đó, Kim Ngọc, em đến ngồi với Trần Phong ở bàn cạnh bên.

Cả bốn đứa đồng loạt gật đầu, đề như vậy chắc chắn đến mai cũng không thể có chỗ ngồi (bị lôi kéo quá mà =)))

Hần và anh về chỗ ngồi với biết bao đôi mắt tiếc nuối, rồi một loạt ánh mắt hình viên đạn cứ bắn đầy lên người nó và nhỏ làm nhỏ phải rùng mình quay lại.

Đến chỗ ngồi của nhỏ và anh, mọi chuyện rất êm đẹp. Nhỏ về chỗ thì lấy sách ra đặt lên bàn, nhưng một lúc sau cái đầu nhỏ đã lắc lư vô điều kiện rồi gục xuống bàn. Cũng may tay anh đưa ra đỡ được, nếu không thì đầu nhỏ đã nở hoa rồi. Anh lấy quyển sách kê đầu cho nhỏ rồi lấy một quyển khác ngồi đọc đến hết tiết học.

Bên bàn của hần, nó đi xuống định ngồi vào phía trong, không ngờ hần lách người sang giành chỗ. Nó nhăn mặt, rồi không lâu cũng giãn ra, buộc miệng nói:

– Mất lịch sự.

Hần ngược lên nhìn nó, nhếch môi rồi gật đầu một cái như trêu chọc. Nó không quan tâm, ngồi xuống chỗ bên cạnh lấy sách ra bắt đầu học. Còn hần gục đầu xuống bàn ngủ cho đến hết giờ. Xem ra các anh chị này đến trường chỉ để làm cảnh đẹp :v

~~~~Tua nhanh một chút~~~~

Đến giờ ra chơi, cả bốn người đều ngồi lại trên lớp. Đơn giản vì không muốn gặp phiền phức.

Nhỏ nghe chuông reng thì ngẩn đầu lên, dụi dụi hai mắt rồi chớp chớp nhìn quanh phòng học. Trong nhỏ lúc này như một con mèo vậy, thật đáng yêu. Tất cả cử động của nhỏ đều bị thu vào tầm mắt của người bên cạnh, đó chính là anh. Anh đã âm thầm nhìn nhỏ từ lúc nhỏ ngủ đến bây giờ. Nhỏ quay sang nhìn anh, bỗng dừng tim anh đập loạn lên. Nhỏ bắt đầu tiếp tục dụi, ra sức dụi. Xem ra con heo này vẫn chưa muốn tỉnh dậy đây mà. Nó thấy vậy thì đưa tay nhéo mạnh lên má nhỏ một cái làm nhỏ suýt chút nữa thì la toáng lên. Nó mở balô lấy hộp sữa và một cái bánh đưa cho nhỏ. Nhỏ gật đầu rồi ngồi ăn ngon lành.

Từ ngoài cửa lớp, hai ánh mắt nhìn vào chỗ tụi nó. Đó là Thanh Mỹ và Anh Thư. Cả hai đều là con gái cưng của một tập đoàn nhỏ, nhưng cũng có tiếng ở cái trường không mấy nổi tiếng này nên hầu như mọi người đều phải sợ hai cô. Hai cô gái này tính tình độc đoán, gian xảo như nhau. Vậy nên từ đầu đến giờ cứ luôn nhìn chằm chằm về phía tụi nó như muốn ăn tươi nuốt sống nó và nhỏ. Rồi một lúc sau, Anh Thư cầm bánh đi đến chỗ Trần Phong đưa cho anh, ý mời anh ăn. Anh nhận rồi cười với cô làm cô vui lắm. Một lúc sau, anh xé vỏ bánh rồi đưa sang cho nhỏ: “Em ăn không?”, nhỏ gật đầu cười rồi xé bánh ăn ngon lành làm Anh Thư thấy vậy tức lắm, cô là tặng cho anh, không phải cho nhỏ. Còn anh nhìn thấy nhỏ ăn ngon như vậy thì đưa cả bịch bánh cho nhỏ.

Thanh Mỹ tiến lại chỗ hần, giả vờ té để hần đỡ mình. Đầu ngờ rằng hần không những không đỡ, còn nghiêng người qua một bên làm ả té luôn xuống đất. Đưa tay nhờ hần kéo lên giúp hần lại không quan tâm, quay mặt đi chỗ khác tiếp tục công việc ngủ của mình. ả giậm chân rồi ngoe ngoáy bỏ đi.

~~~~Tua nhanh chút nha~~~~

Giờ ra về nhỏ ngờ ý muốn đi bộ cùng nó, nó đồng ý. Lúc ra đến cổng trường thì một đám người xô đẩy làm nhỏ bị kéo theo vào trong đám người đó. Lí do loạn là mấy người đó muốn tiễn hân và anh ra về. Nó nhìn quanh không thấy cô bạn mình thì chạy đi tìm. Nhỏ bị đẩy vào trong, không đứng vững nên ngã xuống, có một vòng tay ôm eo nhỏ lại nhưng đều bị nhỏ kéo theo ngã xuống đất. Rồi 3s, môi chạm môi, và người nằm dưới nhỏ không ai khác là....ANH....

End chương 3

Chương sau không biết viết như thế nào đây, có lẽ sẽ bắt bồi thường nhỉ? ^^

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Kia! Anh Tan Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Giữ Bên Anh

Nhỏ giật mình, anh sững sốt. Rồi nhìn thấy tư thế nằm của mình không được ổn, anh liền đỡ nhỏ đứng dậy rồi kéo lại áo của mình.

Mọi người bắt đầu bàn tán, trước những lời xì xầm của mọi người, nhỏ chỉ im lặng cúi đầu xuống đất, hai hốc mắt đã ướt ướt, sẽ khóc bất cứ lúc nào có thể. Trong lòng luôn thầm gọi tên nó, mong nó sẽ đến đưa nhỏ đi khỏi nơi này. Anh nhìn nhỏ như vậy chợt thoáng lo sợ nhưng không biết phải làm sao.

Hắn nhìn thấy tất cả mọi việc nhưng chỉ ngồi trong xe nhìn anh bằng ánh mắt vô cùng khó hiểu. Người bạn thân của anh, cậu ta thay đổi rồi hay sao?...

Nó chạy đi tìm nhỏ không thấy, lại thấy bóng ai thấp thoáng như cô bạn mình thì chạy đến xem. Nghe mọi người bàn tán thì nó cũng hiểu ra mọi chuyện. Nó chạy vào định kéo cô bạn của mình đi thật nhanh, không thì nhỏ sẽ khóc mất. Vừa nắm được cánh tay nhỏ thì cả nó và nhỏ đều bị anh kéo vào xe. Nó hiểu anh đang muốn giúp nhỏ nên thuận ý lên xe theo anh đi. Hắn quay người sang nhìn anh khó hiểu, đáp lại chỉ là cười trừ từ anh. Hắn biết anh khó xử nên cũng không muốn làm khó bạn mình, quay đi không nói.

Chiếc xe lăn bánh, đưa cả bốn người đến biệt thự mà hắn và anh đang ở. Đưa tụi nó vào trong nhà, hắn kéo anh lên lầu. Môi mòng khẽ nhếch lên, hắn hỏi một câu nhưng ghim xoáy sâu vào lòng anh:

– Mày....thích cô ta?

– Không....tao không biết, chỉ gặp có một ngày, chắc không phải đâu.... – Anh khó xử nhìn hắn trả lời.

Hắn nhướn mi nhìn anh, một lúc sau bật cười một tiếng rồi chỉ xuống lầu hướng nhỏ đang ngồi:

– Nếu vậy, mang cô ta giữ lại rồi từ từ tìm hiểu đi.

Anh khó hiểu nhìn hắn, nhưng một lúc sau như đã hiểu ra, anh lắc đầu.

– Làm sao có thể?

– Làm sao lại không thể? – Hắn nhếch môi hỏi lại anh. Anh trước giờ nếu muốn giữ ai bên mình thì đều tự tin làm được. Nhưng đối với cô gái nhỏ này anh lại không dám giữ lại? Hay anh không nỡ làm khó cô?

Nghĩ vậy hắn nói thêm một câu:

– Một là kiên trì giữ lại. Hai là tự nguyện vượt mất. Tùy mày chọn.

Hắn tuy ghét phụ nữ, luôn nghĩ họ gian xảo, nhưng đã khiến người bạn thân của mình phải trở nên như vậy, cô gái này không phải là không tốt. Thôi thì phá lệ, nên giúp người bạn này một tay.

Anh suy nghĩ một hồi rồi nhìn hắn, mím môi hỏi:

– Tao phải làm thế nào?

Hắn cười, bảo anh vào phòng rồi sẽ nói cho anh biết. Anh theo vào phòng hắn

Lúc cả hắn và anh đi lên, nhỏ đã ôm chầm lấy nó mà khóc nức nở. Ban nãy nhỏ thật sự rất sợ, sợ ánh mắt dị nghị của mọi người, sợ họ luôn miệng bàn tán việc đó. Sợ sẽ không thể dám ngẩng mặt lên nhìn anh. Họ chắc chắn đã nghĩ cô có cố ý làm như vậy để tiếp xúc Trần Phong, để được Trần Phong đề mắt đến.

Nó ngồi cạnh bên không thể làm gì hơn là để nhỏ khóc hết, khóc đến nỗi hai mắt đỏ hoe vẫn chưa chịu nín. Nó hận đám người đó làm bạn cô ra như vậy.

– Nhi à, nếu như ông tao biết thì làm sao đây? – nhỏ nức nở – Họ sẽ dùng gia pháp, đuổi tao ra khỏi nhà. Ngày đầu tiên đi học đã hư hỏng như thế này, ông chắc chắn sẽ không tha thứ....

Nó ôm nhỏ, vỗ vai nhỏ, luôn miệng nói: “Sẽ không sao đâu” nhưng trong lòng còn lo hơn nhỏ. Ông nhỏ rất nghiêm khắc, con gái bên ngoài hôn nhau với người ta là làm mất mặt mọi người trong nhà. Chỉ còn cách làm thế nào để chuyện này được lắng xuống, may mắn sẽ không đến tai ông nhỏ thì nhỏ sẽ không sao. Còn nếu không... Cô cũng không dám tưởng tượng hậu quả... ông một khi đã trừng phạt thì rất tuyệt tình.

Anh từ trên lầu bước xuống, ngồi đối diện với tụi nó, đẩy hai ly nước sang cho tụi nó, buộc miệng nói ra:

– Em muốn chuyện này lắng xuống hay đến tai ông mình?

Nhỏ giật mình nhìn anh, lắc đầu nói:

– Không, đương nhiên là muốn nó lắng xuống. Anh có thể nào đừng nói ra có được hay không?

– Có thể, nhưng....

Nhưng? Anh muốn nhỏ phải làm gì hay sao? Hay anh không muốn giúp nhỏ.

Vai nhỏ run lên, mở to mắt nhìn anh như chờ đợi anh nói những lời tiếp theo. Chưa kịp làm gì, nó ngồi cạnh bên đã khó chịu nói:

– Rốt cuộc anh muốn cái gì?

Anh im lặng

– Bồi thường! – Hấn từ trên lầu đi xuống, tay cầm khăn lau khô nước trên tóc, trên người chỉ độc một cái quần jean.

Nhỏ sững sờ nhìn hấn, cái gì mà bồi thường....?

Như hiểu được ý của nhỏ, hấn tiếp:

– Của nó – chỉ Phong – là nộ hôn đầu, đối với cô có lẽ không quan trọng nhưng đối với nó thật sự rất khiến người ta khó chịu. Bao nhiêu năm bất khả xâm phạm, ngày đầu đi học lại mất nộ hôn đầu, nghĩ thế nào?

Gì chứ? Của anh là nộ hôn đầu vậy của nhỏ không phải hay sao?

Của anh quan trọng của nhỏ là không quan trọng? Hấn đang suy nghĩ cái gì trong đầu vậy chứ?

Nhỏ bối rối, sự lo lắng hiện rõ lên trên mặt. Điều này không nằm ngoài dự đoán của hấn. Nhỏ dễ tin người, dễ lo sợ, gia giáo lại nghiêm khắc, những chuyện nhỏ như thế này cũng có thể làm cô lo sợ.

Nhìn thấy cô bạn mình trở nên như vậy, nó lạnh nhạt nhìn hấn nói:

– Tôi là đang hỏi Trần Phong, không hỏi anh – rồi nhìn sang anh – Anh muốn gì?

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Kia! Anh Tan Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Giúp Việc Riêng Cho Chúng Tôi

Anh khó xử, nhìn hấn. Ánh mắt hấn nhìn anh, ý bảo nếu anh không nhanh nhen và quyết định ngay thì không còn cơ hội. Vì vậy nên anh buộc nói theo ý hấn:

– Bồi thường. Đối với tôi, việc mất đi nộ hôn đầu là một việc rất chấn động cho báo chí. Một người bất khả xâm phạm như tôi lại nhanh chóng mất đi nộ hôn đầu vào ngày đầu tiên đi học sẽ đến tai báo chí nhanh chóng, rồi họ sẽ tìm ra cô gái đó.... tin tức này với tôi cũng không ảnh hưởng mấy, nhưng nếu nghiêng về người bị thất thế, tin này truyền đến tai cha mẹ cô (ý nói nhỏ) thì mọi người sẽ nghĩ thế nào về một tiểu thư như cô đây? Có phải rất hư hỏng?

Nghe được những lời này, hít sâu một hơi, người nhỏ run lên. Đúng vậy, ngày đầu đi học đã hôn hít, đến tai ông chắc chắn ông sẽ phạt rất nặng, có khi còn ăn gia pháp đến no đi? Không được, chuyện này nhất định không thể đến tai người nhà của cô!! Tuyệt đối phải được chìm xuống chuyện này.

Nhìn vẻ mặt của nhỏ, hần biết mình đã không nghĩ sai. Một người vô ưu vô lo, ngây thơ không một vết bẩn như nhỏ đương nhiên chuyện như thế này rất khác khe. Anh trái lại với hần, không yên tâm mà còn lo gấp trăm lần, ngỡ như cô không đồng ý, còn nghĩ không tốt về anh thì coi như mọi việc chấm hết.

Nhỏ lên tiếng, giọng lí nhí:

– Chuyện này...chuyện này anh giúp tôi, đừng để họ truyền tin này ra ngoài, xin anh. Tôi sẽ bồi thường theo ý anh.

Nghe được câu trả lời của nhỏ, lòng anh nhẹ hần, nhưng một tảng đá khác lại đè nặng lên lòng anh. Đơn giản vì anh không biết nên bảo nhỏ bồi thường như thế nào, hần bảo anh bắt đền hai cô gái này nhưng lại không nói sẽ bắt đền như thế nào.

– Giúp việc riêng của chúng tôi, 3 tháng, dọn đồ đến đây ở. Chỉ là giúp việc riêng, không phải người làm trong nhà – hần lên tiếng nói làm ai cũng sùng sốt, nhỏ mở to mắt nhìn hần. Gì chứ? Giúp việc sao? Hần...Hần điên rồi! Nhà hần rõ ràng không thiếu người làm, tại sao lại bắt cô ở đây làm việc này chứ?

Anh nhìn sang hần, hần cười lạnh đáp trả. Tuy ghét phụ nữ nhưng nếu làm vừa lòng người bạn thân chí cốt của anh, việc này không thành vấn đề. Anh đành im lặng để mặt hần dần xếp giúp anh, dù sao anh cũng không nỡ bắt ép phụ nữ như thế này.

Nó nhìn sang cô bạn của mình, nhỏ đã chực khóc, nhưng một lúc sau lại đưa tay lau hết nước mắt đi, gạt đầu đồng ý:

– Được, tôi đồng ý.

Anh thở phào nhẹ nhõm, vậy là anh không còn việc gì nữa.

– Ừ. Vậy từ mai dọn đồ đến đây – hần nói xong xoay người định lên lầu, chợt giọng nói của nó làm hần dừng lại:

– Tôi có thể ở cùng? – Tuy là việc của nhỏ nhưng nó không đành để nhỏ ở đây một mình, dù sao có nó cũng sẽ bảo vệ được cho nhỏ.

Hần lúc đầu nhăn mày, sau đó mặt giãn ra, tùy tiện nói “Được”, sau đó quay trở về phòng đóng cửa lại. Anh bảo người đưa nó và nhỏ về nhà nó lấy đồ, nhỏ về nhà nhỏ. Đang thu xếp đồ thì mẹ nhỏ gõ cửa. Nhỏ mở cửa, mẹ nhỏ bước vào nhìn thấy vali, nhướn mi, xoa đầu con gái mình, ánh mắt khó hiểu hỏi:

– Con gái, con thu dọn đồ đi đâu vậy?

– Con đến nhà Gia Nhi, con sẽ ở đó, tụi con học rất nhiều, ở chung với nhau không phải sẽ học rất tốt hay sao? Mẹ, mẹ à, cho con đến nhà Nhi Nhi nhé – Nhỏ ôm mẹ, giọng nũng nịu nói, nhưng mắt đã ướt ướt từ lâu, con gái của mẹ sắp phải đi giúp việc cho người ta đây T^T

Bà Kim (tên mẹ nó) trước giờ luôn nuông chiều con gái, lần này cũng không ngoại lệ. Bà đối với Gia Nhi, xem cô như con ruột của mình, Kim Ngọc ở với Gia Nhi cũng không phải là tệ. Cùng lắm lâu lâu bà lại đến thăm hai đứa, nhà cách đây cũng không quá xa. Đành vuốt tóc cô, hiền hậu nói:

– Được rồi, được rồi, cho con đi. Sang đó lo học với con bé Nhi, đừng cứ mãi lo chơi có hiểu không? Còn phải giữ sức khỏe, mỗi tuần mẹ lại đến thăm con.

– Vâng, cảm ơn mẹ – Cô hôn lên má bà Kim một cái, tiếp tục ngồi xuống sắp xếp quần áo của mình. Bà Kim thấy vậy cũng không phiền con gái mình, lập tức xoay người mở cửa bước ra ngoài. Ngay khi mẹ vừa ra khỏi phòng, nhỏ lập tức trèo lên giường, ôm con gấu của mình khóc nức nở. Dù sao cũng là ở với mẹ từ nhỏ, nay phải đi ở với người khác, là con trai, không những còn là đến 3 tháng, cô làm sao có thể không nhớ mẹ (~~ Ây...)

Khóc mãi, đến khi mệt quá cô mới từ từ chìm vào giấc ngủ.

Nó vẫn đang dọn quần áo của mình, dọn xong đã là tối khuya, nó leo lên giường cầm điện thoại định gọi hỏi thăm nhỏ, nhưng nghĩ lại chắc nhỏ đã ngủ nên lại thôi. Ngày mai là chủ nhật, dự định hai đứa sẽ đi chơi nhưng lại bị hủy dưới tay tên khốn Vương Minh Hàn đó, nó hận không thể đem hần cho vào chảo chiên xào xả ớt vì dám bắt nhỏ làm giúp việc nhà hần (Chỉ lạnh lòng mà sao dữ vậy ~~) Còn tên Trần Phong kia, dám cướp nộ hôn đầu của nhỏ còn mặt dày đi đòi bồi thường, thật đúng là tên nhà giàu hách dịch. Nghĩ rồi nó cũng đi ngủ, ngày mai không biết sẽ như thế nào đây...

End chương 5

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Kia! Anh Tan Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Cuộc Sống Giúp Việc Bắt Đầu

Ngày hôm sau, nắng sáng rọi vào cửa sổ nhà nhỏ, nhỏ nhắm mắt trùm kín chăn ngủ tiếp. Một tin nhắn gửi đến, nhỏ mở điện thoại ra xem, được gửi từ một số lạ, nội dung:

“Em còn không mau đến, chuyện hôm qua, tất cả sẽ nhanh chóng đến tai ông em

Trần Phong”

Trần Phong? Trần...Phong... Cái tên nghe quen thật nha? Tại sao hắn lại có được số của cô? Mà chuyện hôm qua là chuyện gì nhỉ? =)))

Đợt 5s, cô nhìn lại chữ Trần Phong trên màn hình điện thoại kia, rồi từ từ mặt cô đỏ hơn cả quả cà chua... Nhớ rồi, Trần Phong, là tên đã bị cô cướp đi nụ hôn đầu >> Chuyện hôm qua, hắn là chuyện đó đây mà. Không được, cô dù sao cũng phải nắn nỉ hắn kìm hãm chuyện này lại giúp cô mới được. Nói rồi chạy nhanh vào phòng tắm, thay đồ rồi kéo vali xuống dưới nhà. Ôm chào tạm biệt mọi người xong thì kêu xe đưa cô đến nhà nó.

Nó đã dậy từ sớm, ngồi ngây ngốc chờ nhỏ. Nhỏ đến nơi, bước xuống, giả bộ kéo vali vào trong, đợi lái xe đi hắn rồi lại ngây ngốc ngồi đợi xe của tên kia đến đón. Chứ chẳng lẽ hắn bắt mình đi bộ đến nhà hắn? Không thể nào ==

30p sau, một chiếc xe đồ kịch trước cửa nhà nó. Người làm giúp họ đưa đồ lên xe, rồi đưa họ về biệt thự của hắn.

Đến nơi thì hắn và anh đã đi đâu mất, chỉ dặn bác người làm sắp phòng cho họ ở. Phòng nó cạnh phòng hắn, phòng nhỏ lại cạnh phòng anh. Nhỏ với nó bắt tay vào sắp xếp đồ đạc. Làm xong cũng đã hơn 11h, bụng nhỏ cũng bắt đầu đói. Một con heo không thể nào bị cho nhịn đói được == Thấy vậy nó đưa nhỏ ra ngoài ăn trưa, vừa đi đến công đã bị bảo vệ chặn lại không cho ra: “Xin lỗi tiểu thư, thiếu gia có lệnh các cô chỉ được vào không được phép bước ra”.

– Chúng tôi đói, và cần phải ăn – nó lạnh giọng nói, bảo vệ đành phải cười trừ với nó, cung kính cúi đầu:

– Trong nhà luôn có thức ăn, tiểu thư đã đói hãy để tôi kêu người dọn đồ cho người ăn.

– Người làm thôi, cậu không cần phải cung kính như vậy. Chủ chưa về mà muốn ăn trước hay sao? – Hắn từ ngoài đi vào, nhàn nhạt cất giọng – Không biết thân phận? – nói rồi hắn đi luôn lên phòng, anh nhìn nó xua tay, ý bảo đừng để ý đến hắn. Nó cũng không bận tâm, chỉ chợt suy nghĩ: “Người làm à? Chẳng qua chỉ là bồi thường, nếu không thì đừng mơ”.

Cả ba người đều quay vào trong, hắn từ trên lầu bước xuống, tay cầm một tờ giấy đặt xuống trước mặt nhỏ. Cầm lên nhìn qua một lượt, nhỏ biết nó là bản hợp đồng. Không phải chứ? Là bồi thường thôi mà, có hợp đồng nữa hay sao?

Nó đọc hết tờ giấy, xong nhìn đến điều kiện thứ 5 của bên hắn: “sẽ bổ sung thêm”. Nó trầm nghĩ, lẽ như lúc hợp đồng phát huy hiệu lực, hắn lại bắt nó làm gì quá đáng thì sao?

– Bên cô có 5 điều kiện, ghi nhanh đi – hắn lười nhác mở miệng.

Nhỏ và cô suy nghĩ một hồi cũng viết ra được 4 điều, điều cuối cùng thì ghi giống hắn để phòng hắn giờ trò ra điều kiện bậy bạ.

Nhỏ kí tên rồi đưa tờ giấy cho anh, anh cũng kí vào, đưa cho người mang đi photo ra hai bản, mỗi bên giữ một bản.

Xong đã đến quá trưa, bọn họ đều đã đói bụng, người làm dọn cơm trưa ra cho họ. Đang ăn hắn cong môi nói:

– Bắt đầu từ ngày mai, cơm là do các người nấu.

– Không thành vấn đề – Nhỏ trả lời.

Hắn cười, có ý định muốn bổ sung thêm việc:

– À, còn...

– Tốt, ngoài nấu cơm, tất cả những việc khác không cần phải làm – Anh nhanh chóng nói lên, cắt lời hắn. Hắn nhìn anh nhếch môi một cái rồi tiếp tục ăn phần cơm của mình. Dù sao cũng chỉ là bồi thường cho anh, không phải cho hắn. Vậy nên mọi chuyện từ giờ để anh quyết định.

Nhỏ và nó đối với việc nấu ăn không phải là khó, nhỏ là tiểu thư nhưng nấu ăn cực giỏi, có thể mang đi so sánh với một cô gái hoàn hảo. Đối với nó cũng chẳng có vấn đề, vậy nên cả hai đều đồng ý. Tưởng là sẽ phải làm thật nhiều, không có thời gian nghỉ, không ngờ lại nhàn rồi như vậy (suýt chút nữa thì tất cả việc trong nhà đã do hai chị làm rồi :v)

Ngày hôm nay không có gì phải làm, tụi nó được bà quản gia dẫn đi tham quan nhà để sau này còn biết chỗ để đi. Đến tối thì mọi người đi ngủ, ngày đầu tiên đầu phải quá vất vả đúng không? =))

End chương 6

Chương sau dự là sẽ bắt đầu thú vị, nếu truyện có nhạ mọi người cứ ý kiến đề Khiết viết hay hơn <3 ngày an <3

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Kia! Anh Tan Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 7: Rốt Cuộc Em Là Ai?

2h sáng, tất cả mọi người vẫn còn ngủ say thì nhỏ đã dậy. Nhỏ thay đồ rồi sang gõ cửa phòng nó. Nó bước ra, tóc đen dài được cột lên cao, quần jean và somi trắng, mang đôi giày thể dục. Nó thật khác hẳn với cô học sinh Gia Nhi thường ngày. Nhỏ chỉ mặc một bộ váy màu đen, chân mang đôi bốt cao. Cả hai lên ra ngoài, không để bảo vệ thấy rồi lên một chiếc xe từ khi nào đã đậu sẵn ở trước cửa lớn chạy đi mất. Nhưng anh thì đã thấy tất cả, anh ngầm hiểu họ có chuyện giấu anh nên anh nhanh chóng gọi hấn dậy, rồi cả hai đuổi theo. Họ chạy đến một khúc đường thì mất dấu. Anh đập tay lên vô lăng, buộc miệng chửi: “khốn khiếp”, sau đó đành quay ngược lại trở về nhà.

Trời sáng, hấn định sẽ vào phòng tụi nó bắt quả tang hai người không có ở trong phòng. Nhưng vừa mở cửa bước vào thì nó đã ở trên giường ngủ say sưa, nhỏ ở phòng cạnh bên anh cũng vậy. Một dấu chấm hỏi lớn trên đầu anh và hấn. Đêm qua hai người rốt cuộc đã đi đâu? Rõ ràng anh không thấy người trở lại nhưng tại sao họ đã về được phòng? Và rốt cuộc, hai cô gái này thật sự là ai? Anh muốn hỏi rõ chuyện này nhưng hấn ngăn lại:

– Cứ từ từ, đừng để họ biết tao với mày đã thấy việc đêm qua.

Rồi hấn đưa tay gõ mạnh lên cửa phòng nó:

– Này, 6h rồi, cô còn không mau dậy làm đồ ăn sáng cho chúng tôi à?

Nó nghe tiếng thì ngồi bật dậy, không nói tiếng nào đi vào nhà vệ sinh làm vệ sinh cá nhân rồi xuống làm đồ ăn cho bọn họ.

Anh sang đánh thức nhỏ dậy nhưng khi thấy nhỏ ngủ, anh lại bước vào đứng cạnh giường nhỏ. Đưa tay vuốt nhẹ lên má nhỏ, anh thật sự không tin nổi Ngọc bây giờ với Ngọc của đêm qua. Cô gái đêm qua nhanh nhẹn, mạnh mẽ, thoáng chốc đã leo ra khỏi cửa nhà anh, nhìn lúc nhỏ ngủ bây giờ như một con mèo nhỏ vậy, yên vị trên giường. Anh buộc miệng nói khẽ:

– Rốt cuộc em là ai?

Cảm giác có người chạm vào mặt mình, nhỏ khẽ nhắm mắt rồi mở mắt ra. Anh vội vàng thu tay lại.

– Em rửa mặt đi rồi xuống làm đồ ăn cho tôi.

Nhỏ nhìn anh gật gật đầu, rồi chạy như bay vào phòng tắm. Anh nhìn theo chỉ lắc đầu cười, xếp gọn cái chăn của nhỏ rồi đi xuống phòng khách.

Nó và nhỏ xuống làm đồ ăn sáng cho anh và hấn, chiên vài cái trứng, pha thêm hai ly cafe, lấy thêm vài ổ bánh mì rồi mang ra đặt lên bàn. Bọn họ bắt đầu ăn sáng, không ai nói chuyện với ai nhưng trong đầu hai người con trai này vẫn đang nghĩ về chuyện tối hôm qua, thật sự làm hai người tò mò, hai cô gái này chắc chắn không bình thường.

Ăn sáng xong, nhỏ và nó đi chợ mua đồ để nấu bữa trưa. Đang đi nó bỗng bị một bàn tay kéo lại. Quay sang thì nó bất ngờ nhìn người trước mặt, cả nhỏ cũng vậy:

– Ken? Anh tại sao lại ở đây? Không phải anh đang ở Mỹ hay sao?

*Ken: Thiên Minh/ Ken, 17 tuổi nhưng được tụi nó gọi bằng anh. Gia thế ngang nhà nhỏ, cực nhoi, đùa dai, tính như trẻ con nhưng một khi ai đã đụng đến nhỏ và nó thì ra tay giết không thương tiếc.

Thấy vẻ mặt của nó và nhỏ, Ken nhin không được bật cười:

– Haha, thấy anh về rất bất ngờ hay sao? Nhìn hai đứa kìa

Đưa tay đâm một cái vào bụng cậu, nhỏ phòng má nói:

– Anh vừa về đã trêu, thật là muốn ăn đâm ha?

Nó đứng cạnh lên tiếng hỏi:

– Anh về đây ở đúng không? Vậy có đi học không?

Đưa tay xoa đầu nhỏ, cậu cười nhìn nó:

– Đương nhiên có, sẽ học chung lớp với hai đứa. Anh định về sớm hơn nhưng không được, đã bỏ lỡ buổi đầu tiên rồi. Haha, anh còn biết Ngọc qua đây đã cướp nư hôn đầu của người ta.

Nhỏ đỏ mặt, đưa tay đám lên tiếp vào người cậu.

– Khoan đã, anh còn biết hay đưa phải đi làm giúp việc cho người ta để bồi thường nữa kìa.

– Chuyện...chuyện này làm sao anh biết? Anh, anh không được nói cho ông em biết, không được đâu đây – nhỏ ấp úng nói, tay không ngừng kéo áo cậu. Nó đứng cạnh chỉ im lặng nhìn.

Cậu thương nhỏ, cho nên chuyện này đương nhiên sẽ không đem ra nói cho ông nhỏ biết, xoa đầu trấn an:

– Được rồi, anh đương nhiên sẽ không nói. Ngày mai còn gặp lại, anh đi trước có chút việc. Hai đứa đi cẩn thận.

Nói rồi anh chạy đi mất. Nhỏ ngẩn ra một chút rồi kéo nó đi mua đồ ăn.

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Kia! Anh Tan Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Sự Lo Lắng Mơ Hồ

Nó và nhỏ đi chợ, mua đủ đồ ăn nhưng hình như vẫn chưa muốn quay về. Đi dạo một vòng chợ...hai vòng...ba vòng...đi đến mỗi chân thì cả hai ghé vào một quán trà sữa bên đường đến hơn 1h mới bắt đầu đi về biệt thự nhà hân (Bái.v)

Anh ở nhà chờ đã lâu không thấy cả hai trở về thì cảm thấy bắt đầu lo lắng. Hân vẫn đứng đứng ngồi xem tivi, không thì dán mắt vào màn hình điện thoại, chẳng chút nào là tỏ ra lo lắng. Một lúc sau hân nhíu mi nhìn anh, thấy vẻ lo lắng của anh thì mở miệng:

– Hai cô ta chết ở đâu đó rồi, chút nữa sẽ tự hiện hồn về thôi.

Anh nhìn hân miễn cưỡng cười cười rồi quay lưng đi lên phòng.

Một lúc sau, nó và nhỏ vừa ló mặt vào cửa thì hân đã nhìn họ bằng một ánh mắt lạnh như băng. Nhếch môi một cái rồi lắc đầu cười:

– Hai cô đi đâu cũng tán trai được hay sao?

– Tán trai? Chúng tôi chỉ mua đồ ăn thôi, anh ngưng dùng giọng điệu đó mà nói chuyện với người khác đi – nhỏ bực tức lên tiếng.

Hân không quan tâm nữa, chỉ im lặng cảm điều khiển chuyển kênh. Anh từ trên lầu đi xuống thấy nhỏ đã về thì thở phào nhẹ nhõm. Thấy tình hình hơi căng thẳng, anh nhanh chóng phá tan bầu không khí im lặng này:

– À, về rồi. Hai người vào trong nấu ăn đi, tôi đói rồi. Hân, tao nhớ tối nay có tiệc ở chỗ ba mày mà? Ba bảo mày mang bạn gái về đấy, liệu mà lo.

Nhỏ gật đầu rồi giúp nó xách đồ vào trong bếp bắt đầu nấu ăn.

– Tao không đi – Hân khó chịu nhìn anh.

Anh lắc đầu, vô lực nhìn hân:

– Không đi không được.

Hân dựa người ra ghế, lười nhác mở miệng:

– Tao không có bạn gái, vậy nên sẽ không đi.

– Mày có thể nhờ người giả bạn gái, dù sao cũng nên về – Anh đưa ra ý kiến.

Hân nhìn anh cười, có thể nhờ ai không phải việc khó khăn với hân. Nhưng hân biết rằng, một khi ai đó đã được nhờ sẽ dựa theo đó lợi dụng hân. Còn không cũng sẽ lấy đó để lên mặt với người khác, điều này hân cực ghét, người phụ nữ nào cũng như nhau.

Anh hiểu được suy nghĩ của hân, tay chỉ vào bếp:

– Gia Nhi? – Hân nhìn anh, cô ta cũng là phụ nữ, cũng có lòng tham như họ, đối với nó hân cũng không có tin tưởng.

Anh nhăn mặt nhìn hân:

– Tao thấy cô ấy không giống như những cô gái khác. Gia Nhi sống nội tâm, cũng không có hứng thú với mày đâu – nói xong anh nhếch môi cười, thẳng

bạn này của anh không nên nhìn ai cũng kì thị như vậy.

Hắn lắc đầu, tay cầm điều khiển tắt tivi, nhìn vào bếp bằng ánh mắt khinh thường:

– Giờ tao phải đi năn nỉ, nhờ cô ta giúp?

– Nếu mày muốn tao có thể giúp mày – Anh thấy biểu hiện của hắn thì nhăn mặt, anh biết hắn sẽ không hạ mình để đi nhờ nó đâu, xem ra anh phải làm hết mọi việc rồi.

Hắn im lặng. Anh biết hắn đã đồng ý. Vậy đợi khi ăn cơm, anh có thể nói chuyện với nó cũng được. Còn nhỏ....Anh cũng muốn mời nhỏ đi tiệc đêm nay.

– Này, tao mời Kim Ngọc theo được chứ?

– Tùy ý mày

Nghe được lời đồng ý của hắn anh cười, mặt cũng giãn ra hẳn so với lúc nãy. Anh lấy một quyển sách ra xem, còn hắn thì đeo tai phone nằm trên sofa ngủ.

Nó trong bếp vẫn đang im lặng nấu ăn. Nhỏ đứng cạnh cứ luôn miệng chửi hắn, nào là vô duyên, tàn bạo ngàn năm, đồ khó ưa, con trai không biết lịch sự,...lại nói hắn không bằng anh. Anh ôn nhu, anh dịu dàng, anh biết quan tâm nó và nhỏ. Nhưng dù sao, cũng là hắn và anh bắt hai đứa nó về làm giúp việc, nhỏ muốn trả thù.

– Nhi, tao muốn trả thù – nhỏ cười tinh nghịch nhìn nó.

Nó nhìn nhỏ, gật đầu.

Ngay lập tức, nhỏ cầm hũ muối đổ vào nồi canh, gà chiên thì nhỏ bấm ớt quét đầy lên mặt, còn rắc thêm chút muối rồi bỏ vào chảo chiên lại. Còn món xào vẫn để nguyên không đụng tới, vì nhỏ biết hắn ghét món xào, anh cũng vậy cho nên món này, nó và nhỏ sẽ ăn. Là người làm nói cho nhỏ biết sở thích của họ vào ngày hôm qua.

– Ye! Xong, nhìn ngon thật a ~ – nhỏ vỗ tay tự khen rồi dọn ra cho hai người kia ăn.

Hắn nhìn đồ ăn trên bàn, nhìn cũng rất ngon miệng nên lấy một miếng gà lên cắn thử. Hắn nuốt chút nữa phun hết ra ngoài nhưng vì thể diện nên ráng nuốt. Hắn mặt không lộ cảm xúc, đi vào trong rót ra hai ly nước, đẩy sang cho anh một ly.

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Kia! Anh Tan Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Bạn Gái Giả Mạo

Anh nhìn hắn khó hiểu, hắn khẽ lắc đầu. Anh nhìn một chút, cũng gắp một miếng cho vào miệng. Anh nhăn mặt rồi liếc mạng nuốt xuống. Nhìn nó và nhỏ, anh cười gượng. Nhỏ tỏ vẻ lo lắng:

– A....khó ăn lắm hay sao?

– Khụ...Không, không có – Anh miễn cưỡng xua tay. Lại múc một chén canh lên, vừa ngum đầu tiên anh đã nuốt phun ra. Có gắng nuốt xuống rồi ho bán sống bán chết. Hắn không ăn nữa, chỉ ngồi nhìn. Anh uống gần hết nửa ly nước thì nhìn sang món xào mà nó với nhỏ ăn nãy giờ. Ngẫm hiểu họ muốn trả thù, anh chỉ lắc đầu cười trừ rồi kéo nhau đi ăn ngoài. Chứ ăn thứ này thì chút nữa sẽ bị ngộ độc mà chết.

Bốn người họ đến nhà hàng ăn tối. Nhỏ vẫn chưa ngưng nên gọi cả một loạt đồ ăn làm anh dờ khóc dờ cười. Hắn im lặng không nói gì, nó cũng vậy, chỉ nhìn anh và nhỏ cứ vậy trả thù nhau.

Ăn xong, anh nhìn nó:

– Gia Nhi, cô có thể giúp chúng tôi một việc được chứ?

– Việc gì? – Nó không nhìn anh, tùy tiện trả lời.

Anh nhìn hắn rồi lại dời ánh mắt lên nhìn nó, im lặng một hồi anh chậm rãi nói:

– Giả làm bạn gái của Minh Hàn vào buổi tiệc tối nay trước mặt gia đình nó, chỉ có như vậy, tôi biết....

– Không – nó lên tiếng cắt ngang lời anh. Đưa cặp mắt trong như hồ nhìn anh, nó tiếp – Tôi không thích tham gia vào tiệc của quý tộc, tôi không thích hợp.

– Chỉ là diễn một chút. Bên tôi là được – Hấn nhìn nó, giọng dịu đi một chút.

Nó ngẫm nghĩ một hồi lâu, nhìn sang nhỏ rồi lại nhìn hấn, cong môi nói:

– Được, nhưng mà....tôi có một điều kiện.

Hấn nhìn nó, khề nhếch môi. Thì ra nó cũng vậy, cũng biết nắm lấy cơ hội để thu lợi nhuận cho mình. Ném ánh mắt khinh bỉ lên người nó, hấn gật đầu.

– Nói xem.

– Giảm thời gian chúng tôi ở lại nhà anh đi – nó khoanh tay nhìn sang anh.

Một chút bất ngờ hiện lên đôi mắt hấn nhìn nó rồi mau chóng bị dập tắt. Thay vào đó là sự thú vị hiện rõ trên mặt hấn. Người ta muốn ở lại còn không có cơ hội, cô gái này ngược lại còn muốn mau chóng rời khỏi, là lần đầu tiên hấn nhìn thấy.

Anh thấy nó ra điều kiện cũng không khó chấp nhận nên gật đầu.

– Được, vậy giảm cho các cô nửa tháng.

– Chỉ nửa tháng thôi sao? – Nhỏ bắt mắt nhìn anh.

Hấn khó chịu cắt tiếng ngăn lời anh sắp nói, hấn biết nếu là anh, anh sẽ giảm tiếp.

– Mặc cả? Vậy giảm cho cô một tuần thôi đã đủ.

– Không được, vậy nửa tháng. Nửa tháng đấy. Tôi chỉ cần ở lại đây hai tháng rưỡi nữa thôi nhé – Nhỏ nhanh chóng nói, cứ mặc cả với tên này thì một ngày cũng không thể giảm được.

Anh nhìn hấn thầm cảm phục tên bạn mình rồi nói:

– Vậy mau đi, bây giờ đi mua một chút đồ. Đêm nay phải thật tốt.

Rồi hấn tính tiền, xong họ đến khu mua sắm.

Đêm nay chắc chắn sẽ là một đêm thật thú vị

~~~~~Tua nhanh một chút~~~~~

Đến khu mua sắm, anh đưa nhỏ và nó đến gặp một cô gái. Anh nói vài câu thì cô ta bất ngờ nhìn sang nó và nhỏ rồi lại nhìn hấn như không thể tin được. Sau đó đột nhiên gật đầu vài cái rồi mỉm cười đi đến trước mặt ba người kia.

– Xin mời hai tiểu thư đi theo tôi vào đây – Vừa nói vừa chỉ vào căn phòng lớn trước mặt.

Nhỏ gật đầu rồi kéo tay nó theo vào trong.

Hấn và anh ngồi xuống ghế chờ. Hấn nhìn sang anh:

– Có ổn không? Lỡ như cô ta không phối hợp....

– Sẽ ổn, nếu không dọa sẽ không giảm ngày cho họ nữa là được (Anh ác :v)

Anh đáp trấn an hấn. Hấn chỉ gật đầu rồi dán mắt vào cái điện thoại đang cầm trên tay. Đêm nay thật khiến hấn phải lo. Tính khí cô gái này, khó hiểu hơn những người khác rất nhiều.

Một lúc sau, tấm màn được kéo ra, nhỏ bước đến chỗ anh và hấn đang ngồi. Nhỏ lên tiếng:

– Như thế này đã được chưa?

Anh nhìn nhỏ bất ngờ, mắt mở to. Nhỏ thật sự xinh đẹp, váy hồng nhạt dài đến qua đầu gối, loại trễ vai, phía sau lưng còn cột một chiếc nơ cùng màu. Nhìn nhỏ như một đóa con nít vậy, thật đáng yêu.

Anh cười rồi gật đầu.

– Em rất đẹp.

Nhỏ ngồi xuống ghế cạnh đó chờ nó ra, nó phải lựa đồ kỹ hơn vì nghe nói ba mẹ hắn rất khó về khoảng ăn mặc.

Một lúc lâu sau cuối cùng nó cũng bước ra, đến trước mặt hắn. Không thấy hắn nhìn, nó khó chịu dùng chân đạp lên chân hắn làm hắn giật mình ngẩn đầu lên. Hắn ngạc nhiên nhìn nó, lần đầu tiên hắn thấy một người đẹp như thế này. Nó mặc bộ váy ngắn màu xanh dương đậm, dài qua gối. Tay áo dài che phủ cả cánh tay nhưng trên vai thì hở ra để lộ làn da trắng như tuyết của nó. Rồi hắn vút cái suy nghĩ đó qua một bên, nó là gì mà hắn phải ngẩn ra như vậy, trước giờ hắn gặp không ít người còn quyến rũ hơn nó gấp trăm lần. Dù sau cũng qua tay nhà thiết kế nên mới được như vậy. Hắn chỉ gật đầu:

– Ôn. Đi trang điểm đi.

– Không trang điểm không được hay sao? – Nó nhăn mặt, trước giờ đi đâu chơi cũng chỉ có nhỏ là hay trang điểm nhẹ, còn nó cực ghét những thứ mỹ phẩm, hóa chất đó nên chẳng bao giờ dùng mặc dù nhỏ mua tặng nó cả bộ.

Hắn cười như không nhưng trong lòng có một cảm giác lạ. Nó khiến hắn cảm thấy dễ chịu. Vì từ đó đến giờ, hắn cực không thích phụ nữ dùng mỹ phẩm. Hắn gật đầu:

– Cũng được, vậy không cần – dù sao nó cũng không cần trang điểm nhìn cũng đẹp rồi.

Nhỏ cũng không cần trang điểm. Vậy nên chỉ cần chờ hắn và anh thay đồ rồi đến buổi tiệc.

Họ chuẩn bị xong cũng đã 18h, nhanh chóng lên xe rồi đến nhà ba hắn.

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Kia! Anh Tan Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Nhìn Rất Giống....

Đến nhà ba hắn cũng đã 19h, trời đã tối. Xuống xe hắn đưa tay cho nó. Nó nhìn hắn im lặng, cũng không ôm tay hắn.

– Ôm vào, chỉ đêm nay.

Nó mím môi, cuối cùng cũng đưa tay ôm lấy cánh tay rắn chắc của hắn.

Nhỏ cũng nắm lấy tay anh rồi cả bốn người bước vào trong.

Bên trong toàn người quý tộc. Những chủ tập đoàn không nhỏ thì lớn đêm nay đều ở đây, chỉ một buổi party nhỏ mà đã có đầy đủ người như thế này, cũng đủ biết nhà hắn có sức ảnh hưởng lớn đến thế nào.

Tiến đến một bàn lớn có bốn người đang ngồi, hắn buông tay nó đến ôm lấy vai một người phụ nữ trẻ tuổi trung niên rồi cuối đầu trước một người đàn ông ngồi cạnh, nó ngầm hiểu đó là ba mẹ hắn. Anh cũng vậy. Hắn bây giờ thật khác với hắn của mấy ngày hôm nay. Trước mặt ba mẹ hắn như một đứa trẻ ngoan ngoãn, miệng luôn cười tươi với mọi người làm nó cũng nhìn chăm chăm. Rồi hắn đến gần nó, đưa tay ôm lấy vai nó đi đến trước mặt ba mẹ hắn. Anh cũng nắm tay nhỏ kéo đến trước mặt ba mẹ.

– Ba mẹ, đây là bạn gái của con. Cô ấy tên là Gia Nhi – Hắn cười nói với ba mẹ rồi quay sang nó hôn nhẹ lên má nó một cái làm nó hơi khó xử rồi sau đó nó cũng cúi đầu:

– Chào hai bác, rất vui được gặp hai bác.

Mẹ nó nhìn một lượt từ đầu đến chân nó rồi cười hiền, kéo tay nó ngồi xuống cạnh bà, đưa tay vuốt nhẹ gương mặt nó, bà chợt bất ngờ. Tại sao... Nó rất giống một người....

Thấy bà nhìn nó chăm chăm như vậy, nó tưởng bà khó chịu nên hỏi thăm:

– Bác, bác có sao không?

– À không, ta không sao. Bạn gái con thật xinh đẹp đấy Minh Hàn. Xem ra con rất biết chọn người, đây quả là một tiểu mỹ nhân nha – Bà cười vuốt tóc nó rồi nhìn hắn trêu chọc – Ông à, ông nhìn xem, con bé rất xinh đẹp.

Bà hắn nhìn nó, cười hiền lành. Xem ra nó rất được yêu quý nên lòng cũng nhẹ hơn một chút. Hắn cũng chỉ nhìn nó cười ôn nhu.

– A, xem kìa, con cũng dẫn bạn gái về rồi hay sao? Mẹ cũng không ngờ nha – Mẹ anh mừng rỡ nói, bà trước giờ chưa từng thấy anh dẫn anh về ra mắt nên lần này phải nói là rất vui.

Anh chỉ cười nhìn nhỏ rồi nhìn bà gật đầu

Mẹ anh cũng kéo nhỏ ngồi cạnh mình, cười nhìn nhỏ:

– A, con bé này nhìn rất trẻ con, thật đáng yêu nha, cũng là một tiểu mỹ nhân, chẳng trách lọt vào mắt xanh của thằng Phong nhà ta, từ nay con có thể gọi ta là mẹ luôn cũng được – Bà vì quá vui nên cứ nói mãi không ngừng.

Nhỏ khó xử nhìn anh, anh cười nhìn nhỏ, mắt hiện hàm ý cứ gọi. Hai má nhỏ phím hồng, nhìn mẹ anh gọi một tiếng:

– Mẹ....

– Rất ngoan, rất ngoan – Mẹ anh vui mừng cười, nhẹ nhàng cầm tay nhỏ.

Hắn và anh cũng không ngờ ba mẹ của mình lại dễ dàng chấp nhận như vậy, cứ tưởng là người đầu tiên họ đưa về sẽ bị soi mói đến chết đi sống lại.

Rồi hai người trung niên đi đến gần họ, người phụ nữ lên tiếng:

– A, bà Vương, bà Trần, xin lỗi tôi đến muộn....Hả? Con gái?

Thì ra không ai khác đó là ba mẹ nhỏ. Bà hơi bất ngờ vì con bà cũng ở đây. Nhỏ chạy đến ôm chầm lấy mẹ mình, hôn lên má bà rồi đến ôm nhẹ ba mình. Nhỏ rất nhớ hai người.

Ba mẹ nhỏ nói chuyện với bốn người kia một lúc rồi rất tán thành chuyện nhỏ với anh là một cặp, họ đâu biết rằng đây chỉ là diễn, làm nhỏ rất khó xử không biết nói thế nào cho phải.

Rồi mẹ hắn quay sang nhìn nó:

– Con gái, ba mẹ con đâu? Nếu được hãy rủ họ cùng tôi đây đi.

– Con không có ba mẹ – nó nói mang theo chút khó xử trong ánh mắt. Nghe được lời này, trừ ba mẹ nhỏ ra thì những người còn lại đều bất ngờ nhìn nó làm nó thật sự càng ngày càng khó xử, nhìn hắn cầu cứu.

Hắn đến ngồi cạnh, đưa tay ôm lấy nó kéo về phía mình.

– Mẹ, không có ba mẹ thì sao chứ? Con yêu cô ấy là được.

– Thằng nghịch tử, mẹ có hỏi đến con hay sao? – rồi bà quay sang nhìn nó, giọng có chút áy náy – xin lỗi con, Gia Nhi. Ta nói chạm đến nỗi buồn của con rồi, ta thật tùy tiện mà.

– Không sao, không phải như bác nghĩ. Chỉ là lúc nhỏ con vô tình thất lạc họ nên mới....con cũng không biết họ còn sống hay không, lúc đó con quá nhỏ, thật không nhớ họ là ai.... – nó gục mặt nói.

Bà nghe xong nhìn nó, một suy nghĩ chợt lóe lên trong đầu bà. Có khi nào nó là.... Được rồi, sau này bà sẽ đi hỏi rõ người kia. Xoa đầu nó, bà an ủi:

– Ta tin sau này con sẽ tìm được họ mà. Nào, ăn chút gì đi, chắc con cũng đói rồi.

Vừa nói xong bà đã gấp cho nó đẩy một đĩa thức ăn, bắt nó phải ăn hết. Rồi đẩy đĩa qua cho hắn.

– Con, giúp con bé ăn đi.

Hắn cười gật đầu, cầm dao cắt thịt rồi đưa lên miệng nó, nhìn nó hắn có một cảm giác ấm áp lạ thường mà trước giờ chưa từng có. Ban nãy nhìn ánh mắt man mác buồn của nó, lòng hắn chợt nhói. Hắn không ngờ nó lại lạc ba mẹ từ khi còn nhỏ như vậy. Hắn là thời gian qua nó đã rất khó khăn.

Hai cặp đôi trong buổi tiệc tỏ ra hạnh phúc đến nỗi những người khác phải ghen tị (Kiệt cũng ghen tị :v)

Đến khuya ba mẹ anh và hắn mới cho bốn người họ ra về. Trước khi về, ba mẹ hắn và ba mẹ anh còn dặn dò phải thường xuyên đưa nó và nhỏ đến chơi, xem ra mới gặp một ngày mà họ đã rất quý hai cô gái này.

Về đến nhà cũng đã nửa đêm. Ai về phòng này rồi đánh một giấc. Nhưng hầu như không ai ngủ cả. Như đêm hôm trước, nó và nhỏ lại trốn ra ngoài. Lần này hắn lập tức cho người đuổi theo, coi điều bộ còn quan trọng chuyện này hơn cả anh.

Nó và nhỏ thật sự có thân thể khác? Nếu như vậy thì thân thể đó là gì? Hắn và anh có thể tìm ra được hay không? Điều này thật sự rất khó nghĩ ra.

End chương 10

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Kia! Anh Tan Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Cô Ấy Là Bạn Gái Của Tôi.

Sáng hôm sau, cũng như hôm qua, vừa mở cửa phòng thì nó và nhỏ đã yên vị trong đó.

Anh bước vào khẽ lay nhỏ dậy, thật bó tay. Nấu ăn cho người ta mà toàn phải để người ta gọi dậy. Anh lắc đầu cười, xoa nhẹ lên má nhỏ, thật đáng yêu. Nhỏ mở mắt ra, nhìn anh chăm chăm như sinh vật lạ.

– Khụ... em rửa mặt rồi xuống làm đồ ăn sáng cho anh, nhanh còn đi học, hôm nay là thứ hai...

Nhỏ gạt đầu lia lịa rồi chạy như bay vào nhà tắm. Anh cười rồi đóng cửa lại đi ra ngoài.

Hắn bước vào nhìn nó, kéo nhẹ lọn tóc rơi trên mặt xuống cho nó rồi tay vuốt dọc theo má nó. Hôm qua nó thật đẹp, anh thật sự không thể không nghĩ về nó. Lần đầu tiên anh thấy một người đẹp không cần son phấn như nó. Chợt anh thu tay lại, giật mình về việc mình vừa làm. Lắc đầu vài cái rồi đưa tay lay nó dậy.

– Này, trễ giờ học rồi đây.

Nó nghe đến trễ giờ học thì lập tức mở mắt, ngồi dậy đi vào nhà vệ sinh. Hắn cũng đi xuống lầu chờ nó.

Nó và nhỏ thay đồ xong thì xuống làm đồ ăn sáng, trước khi nó vào trong hắn còn nói một câu như cảnh cáo:

– Trúng chiến đừng cho ót và muối vào nhé.

Nó đen mặt nhìn hắn, hắn chỉ nhìn nó nhếch môi. Được, lần này không hại, lần sau sẽ cho anh biết tay. Buổi sáng hôm đó hắn và anh được yên ổn =))

Đến trường, vừa vào đến lớp thì chuông báo hiệu giờ học vang lên. Tiết đầu là tiết của cô chủ nhiệm. Nó vào vẫn lấy tập sách ra học. Hắn ngồi cạnh, nhìn nó, cong môi cười rồi lại tự bất ngờ, tự lắc đầu rồi tự cho mình điên (Anh điên thật mà...). Anh đang ngồi đọc sách thì nhỏ kéo tay, rủ chơi game, anh liền vứt cuốn sách qua một bên rồi cùng nhỏ chơi. Cô Kim vào nhìn lớp, khẽ đập cây thước xuống bàn rồi cất giọng hiền hậu:

– Hôm nay lớp chúng ta lại có thêm một bạn mới, hôm qua bạn chưa về kịp nên bỏ lỡ tiết đầu tiên, các em phải giúp đỡ bạn thật nhiều nhé. Được rồi, mời em vào đây.

Dứt lời thì một chàng trai bước vào, đám con gái trong lớp một lần nữa ồ lên rồi liên khúc “à”, “ừm”,... từ dưới lớp vang lên để giành chỗ ngồi cho hotboy. Người con trai kia không ai khác là cậu – Ken. Cậu có thân hình cao như anh và hắn, bề ngoài tinh nghịch, khiến các nữ sinh vừa nhìn đã mê mẩn. Cậu cười, đảo mắt một vòng quanh lớp rồi chiếu ánh nhìn vào hai bàn cuối. Nhìn thấy nó và nhỏ cậu chỉ tay xuống dưới:

– Cô, em muốn ngồi cạnh các bạn đó.

Nghe giọng quen thuộc, nó và nhỏ ngẩng đầu lên, thấy cậu thì mỉm cười. Hắn và anh nhìn biểu hiện của họ cũng thầm đoán được họ có quen biết.

Cô nghe vậy thì cho cậu ngồi bàn trên nó, vừa gần bàn của bọn họ. Đám nữ sinh một lần nữa tiếc rẻ rồi lại bắn đạn liên tiếp vào nó và nhỏ, thật khổ mà.

Cậu xuống vừa đến trước mặt nó đã cúi người hôn lên má nó:

– Baby, nhớ anh không hả? Anh nhớ em lắm nha

Nữ sinh lần lượt bắn hàng ngàn, hàng tỷ viên đạn vào nó. Hắn ngồi kế bên khẽ nhúm mi, nhìn cậu:

– Ở lớp đừng hôn hít, đừng khiến người khác khó chịu.

Cậu nhìn hắn, trong mắt lộ ra vẻ thú vị, gây khó chịu cho người khác? Cậu hôn nó nên mới như vậy? Nghĩ vậy cậu cười nhìn hắn:

– Ồ, vậy sao? Nhưng tôi là hôn bảo bối của tôi, cậu có quyền gì ở đây lên tiếng ngăn cản? Cậu là ai?

Hắn khó chịu nhìn cậu. Hai từ “bảo bối” vừa vắn lọt vào tai hắn, cậu không hiểu sao lại cảm thấy rất khó chịu, còn có một chút bức tức. Lập tức nói:

– Tôi không có quyền ngăn cậu à? Tôi là ai hả? Là bạn trai cô ấy.

Nói xong hắn chợt bối rối. Gì chứ? Sao lại nói ra những lời này? Có phải hắn điên rồi không? Hắn rất ghét phụ nữ mà. À không, chẳng qua là vì khó chịu vì bạn cùng bàn tình cảm trước mặt thôi, nếu là ai thì hắn cũng vậy. Đúng rồi, chắc chắn là như vậy.

Nghĩ rồi hắn tiếp tục nói để chứng minh cho việc “bênh bạn” của hắn:

– Bạn gái của tôi cậu không có quyền chạm vào, ngưng việc như thế lại đi!

Cả lớp sùng sốt nhìn hấn, nó mở to mắt nhìn hấn. Nhỏ và anh cũng bất ngờ. Riêng cậu vẫn tươi cười:

– Anh em hôn nhau có sao đâu nhỉ?

Anh em...? Hấn nhìn nó rồi nhìn cậu, rồi tự dưng cảm thấy khó xử. Họ là anh em? Nếu như vậy không phải là hấn làm lỗi rồi hay sao?

Về phần lớp, tiếng bàn tán bắt đầu nổi lên. Hấn thích nó hay sao? Tại sao hấn lại nói nó là bạn gái hấn? Hấn với nó quen nhau từ lúc nào?... Hàng ngàn hàng vạn sự tò mò và ghen tị chiếu thẳng vào nó và hấn. Cậu cười trừ, thôi rồi, cậu đùa quá trớn rồi....

Một bàn tay nắm chặt lấy quyển sách trong tay, mắt đầy ai oán nhìn hấn. Người đó không ai khác chính là Thanh Mỹ, hấn thích nó hay sao? Cô có gì không tốt bằng nó chứ? Càng nghĩ cô càng tức điên lên, muốn một phát làm nó biến mất để không ai có thể giành Minh Hàn với cô nữa.

Nó ngồi im nãy giờ, bất ngờ khi hấn nói như vậy, một lúc sau lại cười gượng rồi kéo tay hấn ngồi xuống. Cậu cũng ngồi yên vị trên bàn trên nhưng cả lớp cũng không ngừng được việc soi mói nó và hấn.

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Kia! Anh Tan Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 12: Thanh Mỹ

Nhìn thấy tình hình không được ổn, cô Kim lại bàn về việc dọn vệ sinh trường tháng này. Và kết quả như mong đợi, lớp im lặng đến nỗi nghe rõ cả tiếng giấy lật.

Nó nhìn hấn khó hiểu. Bất gặp ánh mắt của nó, hấn khó xử quay ra cửa sổ, tránh ánh mắt đó.

Thanh Mỹ ngồi bàn trên nhìn thấy như vậy, tờ giấy cô cầm trên tay liền vò nát. Cô hận nó, nếu không có nó thì Minh Hàn đã để ý đến cô rồi. Được, để rồi xem, tôi sẽ làm gì cô!

Anh và nhỏ cười cười rồi tiếp tục chơi game, hấn nhìn sang nó cũng định rủ nó chơi. Nhưng nghĩ lại chuyện ban nãy, mặt trong phút chốc nóng lên, rồi không tự chủ được lại nhìn ra bên ngoài đến hết tiết.

~~~~~Tua Tua Tua~~~~~

Giờ ra chơi, cậu kéo tay nó.

– Đi ăn không? Lâu rồi không gặp, anh sẽ đãi mấy đứa ăn một bữa!

Nói xong, anh quay sang kéo luôn tay nhỏ, cả ba người cùng xuống căn tin, để lại hai người đơ như xác chết đứng nhìn theo bóng lưng họ đi mất dạng.

Nó, nhỏ và cậu ăn no nê, nó mua một bịch bánh và một chai sữa, nhỏ cũng vậy. Cậu nhìn hai người khó hiểu nhưng sau đó là cười gian nhìn cả hai. Nó quay đi chỗ khác, trở về lớp. Nhỏ thì cười cười như không có gì xảy ra, nhưng cậu đã nhìn thấy sự quan tâm của hai cô em mình dành cho hai chàng trai kia rồi. Để xem bọn họ sẽ như thế nào đây, cậu cũng rất mừng khi hai đứa em bảo bối của mình có người yêu thương.

Trở về lớp, nhỏ đưa anh bịch bánh và chai sữa rồi gục mặt xuống bàn ngủ. Anh xé bánh luồng tay xuống nhét vào miệng nhỏ rồi cười. Nhỏ nhìn anh, tự dưng tim đập loạn một nhịp. Có phải nhỏ cũng thích anh...?

Nó về đến bàn, vứt đồ ăn lên bàn cho hấn, đẩy sang. Hấn nhìn nó:

– Cho tôi? – hấn cười như không, dịu giọng hỏi.

Nó gật đầu, rồi tay đưa ra chuẩn bị kéo lại về phía mình:

– Anh không ăn vậy để tôi ăn cũng được.

Hấn cười, gõ nhẹ vào tay nó rồi giật đồ về phía mình ngồi ăn ngon lành. Lần đầu tiên nó thấy hấn cười, thật đẹp. Vậy là có một cô gái ngây ngốc ngồi nhìn hấn cả giờ ra chơi rồi tự đập vào đầu mình, tự chửi thầm “mình điên rồi”. Hấn thấy vậy chỉ âm thầm cười, hấn từ từ đã không còn ý nghĩ xấu về nó nữa.

Lúc sắp vào học, Thanh Mỹ mang đến đưa cho hấn một cái thiệp mời. Ra là thiệp sinh nhật của cô ta. Hấn nhìn sang nó rồi lại nhìn cô ta.

– Tôi không đi.

– Vì sao chứ? – Cô ta nghe hắn từ chối thì mặt nhăn lại, cô ta không phải không xứng với hắn, tại sao hắn lại không đi?

– Tôi không thích đến buổi tiệc quá ít người quen – hắn lạnh nhạt nói.

Cô ta nghe vậy, đưa luôn cho anh, nhỏ và nó, mỗi người một cái thiệp mời. Cuối cùng hắn cũng đồng ý đi. Cô ta tức lắm, rõ ràng tiệc này chỉ muốn mời hắn, không có ý định mời nó, rốt cuộc lại bắt buộc phải mời. Cũng không sao, hôm đó cô đi, tôi sẽ làm cô bẽ mặt. Nghĩ rồi cô ta quay về bàn ngồi, trong đầu đang nghĩ sẽ làm cách nào để nó mất mặt.

Tối hôm đó, bốn người bọn họ đến nhà Thanh Mỹ dự tiệc sinh nhật.

Cô ta ngoài mặt tỏ ra mừng rỡ nhưng trong lòng lại không ngừng ghen ghét nó. Rồi cô cười với nó, nụ cười chứa đầy nguy hiểm.

Một lúc sau, khi mọi người đang đổ xô đi vào trong, cô ta lấy lợi đâm đông chèn chúc, đưa một tay ra đẩy mạnh nó làm nó trượt chân, ngã xuống hồ bơi.

Nó không hề biết bơi, huống hồ mực nước quá sâu, cho nên nó từ từ chìm xuống.

Hắn không thấy nó nên có chút lo lắng đi tìm, vừa đến nơi thì nó ngã xuống hồ. Hắn không do dự nhảy ngay xuống cứu nó.

Trời tối, dưới hồ còn tối hơn, hắn đưa tay, lặn xuống hồ để mong cứu được nó. Nước vào mắt hắn, đau rát nhưng hắn cố gắng tìm một thân người quen thuộc, cố gắng mở mắt thật to.

Rồi hắn nắm được bàn tay nó, lập tức kéo lên ôm nó vào lòng, đưa nó lên bờ.

Nó nằm im không động đậy, hô hấp cũng yếu đi. Không còn cách nào khác, hắn đành cúi xuống, môi chạm môi, hô hấp nhân tạo cho nó.

Một lúc sau, hô hấp của nó cũng trở lại bình thường, hắn thở phào, nó không sao là tốt rồi. Riêng phần Thanh Mỹ, cô ta nhìn quang nó xem nó có sao hay không, nhưng trong lòng lại một lần nữa rửa nó sao không chết đi cho rồi.

Nó tỉnh lại nhưng lập tức ngất xỉu. Hắn ôm nó vào lòng, bế lên, tiếng đèn xe ra về. Hắn biết chuyện này do Thanh Mỹ làm, lần sau đừng hòng hắn để cô ta làm như vậy một lần nữa với nó.

Cô ta nhìn hắn ra về thì dậm chân xuống đất, tức tối bỏ vào trong. Xem như công sức của cô cứ như vậy bị nó phá tan hết. Con nhỏ đó, cô sẽ cho nó biết tay.

End chương 12

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Kia! Anh Tan Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Chăm Sóc

Về đến nhà, hắn nhờ bác người làm thay đồ cho nó, còn mình ra ngoài gọi điện cho anh.

– Mà y và Gia Nhi đang ở đâu vậy? – Giọng anh lo lắng hỏi hắn, tự dưng hai người biến mất khỏi buổi tiệc làm anh và nhỏ sốt ruột đi khắp nơi tìm kiếm.

Ngược lại với sự lo lắng của anh, hắn nhạt giọng:

– Ở nhà. Gia Nhi lúc này ngã xuống hồ bơi, tao đưa cô ấy về.

– Gia Nhi ngã xuống hồ bơi? Cô ấy thế nào rồi? – Nhỏ nghe được nó bị giật điện thoại của anh.

– Không sao rồi. Hai người cứ chơi tiếp đi, để tôi chăm sóc cô ấy là được rồi – nói xong hắn cúp máy, không để họ nói gì thêm.

Quay lại phòng hắn, nó nằm trên giường, mặt đỏ mề hôi lạnh. Hắn đưa tay sờ trán nó, nó sốt rồi.

Hắn vắt khăn đắp lên trán cho nó để hạ sốt, còn lay nó dậy bảo nó uống thuốc. Nó mơ màng chỉ mở miệng uống thuốc, không biết người đang bên cạnh nó là ai. Uống xong thuốc thì hắn đặt nó nằm xuống giường ngay ngắn, xoa xoa đầu nó rồi ngồi bên cạnh nó, lâu lâu lại lấy khăn, vắt nước rồi đắp lại lên trán nó. Cả đêm hắn hầu như không ngủ chỉ để ở bên cạnh chăm sóc nó. Lúc nó rơi xuống hồ bơi, tìm hắn suýt chút nữa muốn nhảy ra ngoài lòng ngực. Không quan tâm xung quanh thế nào, chỉ biết hắn phải cứu cho bằng được nó lên, nếu không hắn sẽ ân hận cả đời vì kéo nó đi theo vào buổi tiệc này. Còn Thanh Mỹ, hắn không ngờ cô ta có thể thâm độc đến như vậy. Chuyện này hắn sẽ không để cô ta yên đâu.

Sáng sớm, tia nắng rọi vào làm nó chói mắt. Dụi dụi mắt rồi mở ra, nó đang ở nhà sao? Hôm qua rõ ràng nó vẫn còn ở trong buổi tiệc....

Nhìn xuống cánh tay đang bị ai đó nắm lấy, nó sững sờ khi nhìn ra người đó không ai khác chính là hấn. Lại nhìn cái khăn trên trán mình từ từ trượt xuống mặt, nó cầm lên nhìn rồi nhìn sang hấn.

– Đêm qua... là anh ở đây chăm sóc tôi hay sao? – nó ngăn người nhìn.

Nó không biết đã nhìn bao lâu, chỉ biết khi nó ngưng lại thì hấn đã thức dậy, đôi mắt nâu đang nhìn chằm chằm vào nó.

Hấn không nói gì, chỉ cười xoa đầu nó rồi rửa mặt, sau đó đi xuống dưới.

Nó ngơ ngác nhìn ra cửa. Lại đưa tay tự đặt lên đầu mình

– Hấn xoa đầu mình sao?....

Trước giờ hấn chưa từng làm như vậy, rõ ràng chỉ mấy hôm trước hấn còn nhìn nó bằng cái nhìn khi bị, tự dung hôm nay thay đổi hấn làm nó có chút bất ngờ.

Một lúc sau hấn đi lên, mở cửa phòng bước vào, trên tay là một tô cháo còn nóng. Đặt lên trên bàn, hấn nhìn nó một hồi lâu.

Nó ngăn người ra nhìn hấn.

Lúc sau, hấn nhíu mi đưa tay gõ lên đầu nó, nhấn mặt chỉ vào tô cháo:

– Ăn đi, mau lên.

Nó ôm đầu nhìn hấn bằng cặp mắt ai oán, đầu nó là chỗ để hấn xoa và gõ hay sao? Một lúc sau cũng miễn cưỡng ngồi nhích lại gần bàn, đưa tay định bung tô cháo nhưng nóng quá lại syút làm rơi xuống, cũng may hấn đưa tay đỡ kịp.

Hấn dở khóc dở cười, bung tô cháo thổi một muống đưa lên miệng nó:

– Ăn.

Nó há miệng, hấn cứ vậy thổi rồi đút nó, cho đến khi nó ăn hết tô cháo. Tay hấn lại xoa lên đầu nó:

– Ngoan lắm

Nó đen mặt, cầm cái gối ném vào mặt hấn nhưng lại bị hấn chụp được. Hấn cười rồi đưa tay ấn nó xuống giường, bảo nó ngủ.

– Phong và Ngọc đâu? – nó nhìn hấn nhỏ giọng hỏi.

Hấn nhún mi nhìn nó:

– Vì em bệnh nên mới được nghỉ, hôm nay đâu phải chủ nhật, đương nhiên là họ đi học.

Nó gật gật đầu rồi nhìn hấn, lại hỏi:

– Vậy tại sao anh không đi học?

– Tôi ở nhà chăm sóc em – hấn nhún vai.

– Vậy sao anh phải chăm sóc tôi?

– Vì tôi thích vậy.

– Tại sao lại thích như vậy?

– Tại vì tôi thích em – hấn buộc miệng nói ra, xong lại nhìn nó, cười cười – cứ coi như tôi chưa nói gì đi.

Nó không hỏi thêm nữa, nằm xuống giường nhắm chặt mắt lại, hấn thích nó >× Nó điên rồi, hấn rõ ràng cũng chỉ vừa gặp nó. Hôm trước còn rất ghét, hôm nay đã nói thích, tên này thật là kiểu người không thể mang lòng tin của mình đem giao cho hấn được.

Nghĩ một chút, nó chìm vào giấc ngủ. Hấn chỉ ngồi nhìn nó...thật lâu. Đột nhiên hấn cúi người, hôn nhẹ lên trán nó. Đôi mắt màu hổ phách dịu dàng nhìn gương mặt nó một lúc nữa rồi hấn quay lưng, đóng cửa đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Kia! Anh Tan Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 14: Lina – Lena

Hắn ra ngoài phòng khách ngồi đợi một người.

Khoảng nửa tiếng sau, một người mặc trên người bộ vest đen, thận trọng đi vào, cúi đầu trước hắn.

Hắn nhạt giọng:

– Chuyện tôi nhờ ông, làm được?

– Được rồi thưa thiếu gia, đây là hồ sơ của cô Gia Nhi và cô Kim Ngọc – vừa nói, ông vừa lấy từ trong cặp ra bốn xấp hồ sơ đưa cho hắn – có cả hồ sơ của cậu Thiên Minh và Đường Khải.

Thiên Minh? Là cậu, tên khó ưa cùng lớp với hắn. Còn Đường Khải, hắn ta là ai...?

Xong, ông tiếp:

– Cậu Thiên Minh, còn được gọi là Ken, là một thành viên của một bang trong thế giới ngầm. Cậu Đường Khải còn gọi là Kun, cũng vậy, hai người này rất thân với cô Gia Nhi và Kim Ngọc.

Hắn xua tay, ý bảo tiếp tục.

– Theo tôi tìm được, thì cô Kim Ngọc còn có tên khác là Lena, hoạt động trong một bang ở thế giới ngầm, hoạt động về đêm. Luôn che mặt bằng một chiếc mặt nạ trắng. Còn cô Gia Nhi... – Nói đến đây, ông như không muốn tiếp tục.

Hắn gằn giọng:

– Ông không mau nói!

Ông hoảng sợ, buộc miệng phải nói hết ra:

– Cô... cô Gia Nhi, còn có một tên khác là Lina, cũng hoạt động ở bang đó. Nhưng, nhưng mà cô là bang chủ. Nghe danh Lina ở thế giới ngầm, không ai không run sợ. Cô ấy luôn đeo một chiếc mặt nạ đen nên chẳng ai nhìn được khuôn mặt thật của cô ấy. Cô Gia Nhi được biết đến với tính độc đoán, tàn nhẫn, vô tâm nhất ở thế giới ngầm, là một người không nên đụng đến...

Hắn nhìn ông, bất ngờ. Nhưng chỉ một lúc sau, ông xua tay bảo ông có thể về nhưng vẫn tiếp tục theo dõi nó trong mấy ngày tới. Còn lại hắn trong gian phòng, hắn đưa tay xoa xoa thái dương, dựa đầu lên ghế nhắm mắt lại.

Hắn không kinh tởm nó, không ghét bỏ nó. Chỉ lo cho nó.

Trở thành một bang chủ, lãnh đạo cả một bang lớn mạnh, không ít người muốn sát hại nó. Hắn chỉ sợ nó có chuyện gì xảy ra.

Hắn mang hai tập hồ sơ giấu đi, không thể làm nó biết hắn đã nhìn ra sự thật về thân thế nó được, như vậy chắc chắn nó sẽ rời xa hắn.

Quay trở về phòng hắn, nhìn nó nằm trên giường, mặt hắn giãn ra, không còn khó chịu như ban nãy nữa.

Đưa tay vuốt nhẹ lọn tóc trên mặt nó xuống, tay nhẹ di chuyển theo từng đường nét khuôn mặt nó. Lúc nó ngủ nhìn cũng rất đáng yêu, nhưng lúc nào cũng thấy nó lạnh nhạt.

Kiểm không được, hắn đành cúi xuống, chạm nhẹ môi hắn vào môi nó. Khuôn mặt nó đỏ lên nhưng hắn đâu hay biết. Hắn quay lưng đi ra ngoài.

Cửa vừa đóng lại thì nó bật dậy, mặt đỏ rực, mím chặt môi.

Tại sao hắn lại làm như vậy? Không phải hắn không ưa nó hay sao?

Ngồi ngây ngốc ra một lúc thì nhỏ và anh cũng quay về, nhỏ lập tức chạy vào thăm nó. Còn hắn kéo anh lên phòng, đưa bốn tập tài liệu về tội nó cho anh.

Anh xem xong rất bất ngờ, rồi cũng lo lắng cho nhỏ giống như hắn.

Đang trầm ngâm thì nhỏ kéo nó tông cửa chạy vào, suýt chút nữa đã phát hiện ra bốn xấp hồ sơ, may mà hắn cất kịp lúc.

Nhỏ cười tinh nghịch:

– Hey, ngày mai đi chơi không? Nghỉ học vài ngày đi ha

Hắn nhìn nhỏ, không nói gì. Anh lên tiếng:

– Cũng được, vậy đi chơi ở đâu?

Nhỏ suy nghĩ một chút rồi búng tay cái chóc, cười vui vẻ:

– Đi biển đi, được chứ?

Hắn và anh gật đầu tán thành, nó chỉ im lặng, một cái cũng không dám nhìn hắn.

Nhỏ gật đầu rồi kéo nó quay về phòng.

Đêm hôm đó, nó và nhỏ cũng trốn ra ngoài mặc dù nó chỉ vừa khỏi bệnh.

Ngày hôm sau, lập tức có người tìm hắn lúc 4h, đưa cho hắn một đoạn băng ghi âm, nghe xong hắn càng lo hơn.

Tuần sau? Cuộc chiến lớn nhất từ trước đến nay? Bang của nó sẽ đối đầu với một bang rất lớn mạnh, nó sẽ ra sao đây?

Ngày lập tức hắn chạy đến phòng anh báo tin, anh và hắn đều khó chịu. Đợi đến ngày hôm đó, hắn nhất định sẽ không để nó bước chân ra khỏi nhà.

Trời sáng, cả bốn người lên khỏi hành đi biển.

Đến nơi, nó và nhỏ nhanh chóng bị mê hoặc bởi biển xanh. Nhỏ kéo nó đi thay đồ rồi chạy ngay ra biển. Xung quanh mọi cặp mắt đều hướng về phía nó và nhỏ.

Nó chỉ mặc quần đùi và áo sômi, lộ ra cặp chân thon dài trắng như tuyết khiến người ta nhìn vào đã phải ngơ ngác. Nhỏ mặc bộ áo liền váy màu xanh dương nhạt, nhìn nhỏ trông rất trẻ con nhưng không kém phần xinh đẹp. Xong cũng vì thế mà mọi cặp mắt từ ngưỡng mộ đến ganh tị xen lẫn yêu thích đều dành cả cho bọn nó.

Anh và hắn liếc mắt nhìn, những người đang trầm trồ soi mói nó và nhỏ nhìn thấy thì không rét mà run, trong lòng họ đều có chung một suy nghĩ: “À, thì ra là hoa đã có chủ, không nên đụng vào!”.

Ngày hôm đó cả bốn người chơi rất vui vẻ. Hôm sau thì họ thu dọn đồ đạc trở về nhà, việc học của tụi nó bị trôi vào lãng quên. Nhưng mà cho dù không đi học cũng không sao, tụi nó đều đã học xong. Nó lúc trước nhờ có nhỏ giúp đỡ nên cũng đã hoàn thành xong chương trình học. Giờ nó lo nhất là trận đấu vào tuần sau, trận đấu đó nếu nó không tham gia cũng không sao. Nhưng nó muốn cho mọi người biết, bang của nó hùng mạnh như thế nào.

Vậy rốt cuộc, nó sẽ chọn thế nào? Tham gia hay không?

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Kia! Anh Tan Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Hạnh Phúc Quay Về

Tối hôm đó

Đang ngủ bỗng nó nhớ ra việc gì đó, ngồi dậy lấy điện thoại gọi cho ai đó.

– Alô? – Giọng nam đang say ngủ, không ai khác chính là cậu.

Nó cười cười, giọng nhàn nhạt:

– Ngày mốt sinh nhật Ngọc.

– À à, cái này anh nhớ mà. Ngày mai cùng đi chọn quà cho con bé đi – Anh tỉnh ngủ vui vẻ nói. Sinh nhật em gái anh, anh đương nhiên sẽ không làm qua loa.

Nó chỉ “vâng” một tiếng, lập tức tắt điện thoại.

Sáng hôm sau, nó thức dậy sớm, sang phòng anh rủ anh cùng hắn đi mua đồ cho nhỏ. Nhỏ còn ngủ nên không biết gì.

Đến nơi hẹn, nó gặp Kun cùng cậu ở đó. Rồi cả năm người cùng đi vào khu thương mại.

Kun suốt thời gian đi cùng chỉ quan tâm đến nó, luôn miệng hỏi nó nên mua gì cho nhỏ nhưng cốt ý chỉ để nói chuyện với nó. Hắn nhìn nó và Kun thân nhau như vậy, chỉ nhìn mặt nhìn khó chịu.

Họ mua quà xong, tất cả đều gửi ở chỗ cậu, nếu mang về nhà nhỏ sẽ biết, lúc đó còn gì là bất ngờ nữa.

Cả ngày hôm đó nó lo đi đặt bánh, rồi mời cha mẹ nhỏ, mời cả cha mẹ hắn và cha mẹ anh.

Nhỏ thì vẫn ngây ngô, còn không ngờ ngày mai là sinh nhật mình. Chỉ thắc mắc hôm nay mọi người thật kì lạ.

Đêm hôm đó, khi nhỏ đã vào phòng ngủ, anh kéo nó và hắn ra ngoài. Nó và hắn nhìn anh khó hiểu, anh chỉ gãi đầu. Một lúc sau, anh đáp ứng nói nhỏ:

– Hàn, tao....tao thích Kim Ngọc....

Hắn với nó nhìn nhau, một lúc sau thì phá lên cười. Anh đen mặt nhìn cả hai rồi tặng cho họ ánh mắt hình viên đạn làm cả hai im bật.

– Ngày mai, tao tổ tình....Hai người liệu mà rủ mọi người đi chơi đâu đó để tao có thời gian tâm sự – Anh hắng giọng, nói như ra lệnh.

Hắn và nó đồng loạt gật đầu.

Anh quay lưng định trở về phòng, đột nhiên quay lại nhìn hắn nhếch môi cười.

– Thích Gia Nhi thì nói luôn đi, còn ở đó mà che giấu.

Nói xong anh đi nhanh vào phòng, cứ ở lại thì hắn sẽ giết chết anh mất.

Hắn nghe xong thì đờ người ra, đỏ mặt. Nó gục mặt xuống đất, đỏ cũng không kém hắn. Hắn lên tiếng phá tan bầu không khí khó xử đó.

– Thôi đi ngủ đi. Ngày mai còn dậy sớm làm sinh nhật cho Ngọc.

Nó gật đầu rồi chạy nhanh về phòng, hắn đưa tay đỡ trán rồi cũng về phòng ngủ.

Nó nhờ anh đưa nhỏ đi chơi từ rất sớm, để hắn, nó, cậu và Kun làm thức ăn.

Anh đưa nhỏ đi chơi rất nhiều nơi, đến tối mới quay về.

Ở nhà, nó bắt ba người con trai nấu ăn. Nó đứng xắt hành, không mau mũi dao trượt vào tay nó làm đứt một đường dài, máu chảy ra không ngừng. Hắn định đưa tay cầm lấy tay nó thì Kun đã cầm ngón tay nó cho vào miệng ngậm. Mặt hắn đen lại, trong lòng 10 phần thì 9 phần khó chịu, là ghen sao?

Cậu nhìn hắn rồi lại nhìn Kun cầm máu cho nó, khẽ lắc đầu. Lần này thì căng rồi, cả hai đều yêu nó.

Cầm máu xong, nó lại làm việc. Hắn liếc nhìn Kun, Kun vênh mặt nhìn hắn. Hắn nhếch môi rồi tiếp tục làm việc nó giao.

Cuối cùng cũng làm xong đồ ăn, mọi người cũng đã đến. Nó dọn đồ ăn ra bàn rồi tắt hết đèn đi đợi nhỏ về.

Nhỏ và anh vào nhà, anh buông tay nhỏ đi mở đèn lên. Anh vừa đi thì đèn sáng, nhỏ bất ngờ với tất cả đồ trên bàn, cảm động đến phát khóc. Tối hôm đó thật vui.

Mọi người ăn xong, anh cả buổi chỉ ngồi nhìn nhỏ ăn. Một lúc sau, nhỏ đứng lên. Nó ra hiệu bảo nhỏ nhắm mắt lại.

Anh vòng tay ôm lấy nhỏ từ đằng sau, đưa ra trước mặt nhỏ một hộp nhẫn.

Cảm giác được có người ôm lấy mình, nhỏ mở mắt ra nhìn hộp nhẫn trước mặt.

Anh ôm chặt nhỏ, giọng trầm vang lên:

– Tôi thích em. Ngọc, làm bạn gái của tôi đi.

Nhỏ đưa tay ôm mặt, ngăn người ra. Mọi người ở đó luôn miệng cổ vũ, vỗ tay, bảo nhỏ đồng ý. Một lúc sau nhỏ gật đầu, nhỏ cũng thích anh.

Mọi người đi ra ngoài, để đôi bạn trẻ ở lại tâm sự như ngày hôm qua anh đã nhờ.

Mọi người đi về, Kun rủ nó đi xem phim. Hắn thì rủ nó đi dạo. Nó nhìn cả hai, không biết nói thế nào thì cậu đưa tay kéo nó đi xem hồ cá ở công viên. Cậu không muốn em mình phải khó xử.

Mặt Kun lộ rõ vẻ tức nuối, liếc nhìn hần. Hần không quan tâm, đi theo sau nó và cậu. Hần sẽ không để Kun cướp mất nó nhưng tạm thời không thể làm gì hơn là im lặng.

Nó theo cậu đi xem cá ở hồ, thật đẹp. Mỗi con mang một màu sắc khác nhau, nó rất thích. Cậu nhìn nó, cậu muốn nó cứ vui vẻ, không muốn nó đụng tay vào cuộc chiến tuần sau. Nhưng ý nó đã quyết, cậu có muốn thay đổi cũng khó nên đành thuận theo nó mà hành động.

Thắm thoát cũng gần cả tháng ở nhà hần (lướt nhanh xít nha) , vui có buồn có, lo sợ cũng có, nhưng rồi tất cả lại qua êm đềm và hần và nó sẽ bị hiếp mất bởi cặp đôi nhỏ và anh. Họ tung hùoàng mọi lúc mọi nơi, every time và every where làm nó và hần muốn đập họ ra khỏi nhà cho xong.

Cặp này thật ngọt đúng không >< một người ôn nhu vui vẻ, một người trẻ con tinh nghịch, thật hợp ><

.....

Tại một toà biệt thự to lớn có một người phụ nữ, trên mặt hiện rõ sự bất ngờ xen lẫn vui sướng. Bên cạnh là mẹ hần, trên tay cầm tấm hình chụp nó ở buổi tiệc.

– Đây, đây thật sự là Gia Nhi của tôi hay sao hả bà Vương? – Người phụ nữ xinh đẹp lên tiếng, nước mắt đã trào ra hai bên khóe mi.

Mẹ hần ôm lấy vai bà ta, vỗ nhẹ lên đó.

– Tôi không chắc. Bà hãy gặp con bé đi, rồi tự khắc bà sẽ nhận ra nó có phải là con bà hay là không.

Người phụ nữ kia gật đầu, cười hạnh phúc. Bà rút cuộc cũng gặp được nó sau bao nhiêu năm thất lạc.

End chương

~~~ truyện viết càng ngày càng nhạt nhẽ... /\ Im Sorry ~~~

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Kia! Anh Tan Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Điên Rồi!

Sáng hôm sau, nhỏ và anh đã đi ra ngoài ăn sáng rồi đi tản bộ cùng nhau. Để nó và hần ở nhà.

Hôm nay nó dậy sớm hơn hần, làm bữa sáng xong nó vào phòng gọi hần dậy. Đứng bên giường nhìn gương mặt cũng hần đang ngủ, nó chột đỏ bừng mặt. Nó vẫn nhớ rõ hôm trước nó bị hần hôn...

Đưa tay nhéo mặt một cái cho tỉnh lại, xong nó đưa tay lay người hần dậy:

– Này, Minh Hần, anh có dậy không hả? Đồ ăn nấu xong rồi đây kìa, không dậy tôi sẽ cho anh nhện!

Miệng nó không ngớt bên tai hần. Hần khẽ mở mắt, nhăn trán. Sau đó một cánh tay rắn chắc thò ra khỏi chăn kéo nó ôm vào lòng, người nào đó thỏa mãn nhắm mắt ngủ tiếp.

Nó tròn mắt, ngược lên nhìn hần, miệng lắp bắp, hay tay dùng sức đẩy hần ra:

– Này...này, thả thả ra mau. Anh điên à, biến thái...

Môi mỏng vẽ lên một đường cong tuyệt mỹ, vòng tay ôm nó càng siết chặt hơn. Cúi đầu hôn nhẹ trán nó, búng chóp mũi nó, hần dịu giọng:

– Ngủ thêm một chút, cô thức sớm quá đây.

Bây giờ mà gọi là sớm ha? 8h rồi đấy. Nó làm bầm chửi hần một hồi đâm ra chán, ngáp một cái rồi ngủ say. Dù sao đêm qua nó cũng thức rất khuya.

Hần đưa tay vuốt nhẹ tóc nó rồi cũng ôm nó ngủ tiếp.

.....

Nhỏ và hần trở về, thấy cửa phòng khóa thì bắt đầu suy nghĩ bậy bạ :v lấy chìa khóa phòng hần mà anh có rồi mở nhẹ cửa ra, đập vào mắt họ là

cánh hai người một nam một nữ ôm nhau ấm áp ngủ ngon lành trên giường.

Anh cười, anh biết hẳn đã thích nó rồi nên mới có thể ôm nó như vậy. Nhỏ nghịch mặt ra, thấy vậy anh kéo tay nhỏ đi chợ tự làm đồ ăn trưa.

Nhỏ và anh đi đến chợ, xong một cửa hàng gấu bông thu hút nhỏ. Anh bỏ luôn việc mua đồ ăn, cả ngày hôm đó đưa nhỏ đi chơi rồi ăn ngoài. Gửi một tin nhắn cho hẳn để hẳn tự lo, rồi anh và nhỏ bắt đầu cuộc vui chơi của mình.

Hắn nghe thấy chuông báo tin nhắn thì mở ra xem, cong môi cười. Tên bạn này của hẳn cũng thông minh lắm, biết đề cho hẳn và nó có không gian riêng tư.

Xong hẳn lại ôm nó, ngủ cho đến 11h mới thức dậy.

Vừa mở mắt ra nó đã không lưu tình, đưa tay đẩy hẳn ra rồi chạy ra ngoài. Hẳn ngồi trong phòng cười ngây ngốc rồi cũng thay đồ xuống giúp nó làm việc nhà.

Nó xuống phòng chính, ngồi phịch xuống ghế rồi đưa tay ôm ngực. Nó điên rồi, sao lại có thể tự nhiên nằm ngủ ngon lành trong tay hẳn như vậy chứ? Aizz!

Hắn đi xuống vòng tay ôm lấy nó từ sau lưng. Tựa cằm lên vai nó làm nó giật bắn người, dùng hết sức vùng vẫy để thoát khỏi vòng tay của hẳn. Hẳn chỉ nói nhỏ vào tai nó một câu làm nó đơ cả người:

– Tôi thích em

Trong đầu nó bùm một tiếng, nó nghịch mặt ra. Hẳn cười, búng nhẹ chóp mũi nó:

– Nghịch mặt ra như vậy là sao? Không nói gì cả à?

Nó chớp mắt nhìn hẳn như không thể tin được, rồi lúng túng đẩy hẳn ra, chạy ủa lên phòng. Vào nhà vệ sinh tạt nước lên mặt, tự nhìn mình trong gương, luôn miệng lầm bầm “mình điên rồi”. Một lúc sau lấy lại bình tĩnh, nó về mặt bình thần xuống bếp nấu ăn cho hẳn.

Lúc nó chạy đi, hẳn đen mặt. Lần đầu mở miệng nói ba chữ đó, hẳn ở phòng ngủ đã phân vân biết bao nhiêu mới có thể đi xuống mà bình thần nói ba chữ này. Vậy mà nó nghịch mặt ra rồi chạy ủa lên phòng, để hẳn ở lại đây tự vò đầu bứt tóc khó xử. Lát sau lại đi xuống với vẻ mặt xem như chưa có chuyện gì xảy ra, muốn chọc điên hẳn lên hay sao?

Nó khó xử, hẳn cũng khó xử. Cả hai im lặng cho đến khi ăn xong bữa tối. Nó ôm bát dơ đi rửa, hẳn theo vào đẩy nó ra ngoài rồi tự mình rửa hết giúp nó làm ngây người. Hẳn trước giờ có ủa làm những việc này đâu, tự dưng hôm nay lại tự nguyện làm giúp nó. Xong nó cũng ngồi lên ghế xem tivi, mắt lâu lâu vẫn liếc vào trong bếp.

Một lát sau cửa mở ra, bốn người bên ngoài bước vào.....

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Kia! Anh Tan Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Bướm Trắng, Bướm Đen

Cảm ơn các bạn vì đã ủng hộ Khiết trong thời gian qua, theo ý của các bạn thì Khiết sẽ cố viết hết bộ truyện này.

Nếu có nhầm chán hay không thích các bạn cứ góp ý, Khiết sẽ rút kinh nghiệm cho lần sau.

Vô cùng cảm ơn mọi người ^^~

Nó đang xem tivi thì dòi mắt nhìn sang hướng bốn người đang đi vào. Hẳn từ trong lau tay đi ra thì cũng nhìn sang họ.

– Chào, con mời mọi người ngồi – nó nhanh chân chạy đến rồi mời bốn người họ ngồi xuống bàn.

Hắn nhìn họ, cười rồi đến ôm nhẹ lấy một người:

– Ba, mẹ, sao hai người lại đến đây?

Một nam một nữ kia không ai khác là ba và mẹ hắn. Còn hai người kia...

– Không có gì thì không được đến hay sao? Con trai lớn không cần đến ba mẹ nữa – Ba hắn xoa đầu hắn, giọng khàn khàn nói.

Hắn cười rồi đỡ ba mẹ hắn ngồi xuống ghế, đảo mắt nhìn sang hai người còn lại đang nhìn nó không chớp mắt, hắn đến gần:

– Mời hai bác ngồi.

Hai người họ giật mình, nhìn hắn cười hiền rồi ngồi xuống, mắt vẫn chăm chú nhìn nó. Hắn hơi nhú chân mày rồi cũng hơi có ý đề phòng họ, đến kéo tay nó ngồi xuống cạnh hắn.

Bà Vương (mẹ hắn) nhìn nó, rồi nhẹ giọng nói:

– Ta đến đây hôm nay cũng không phải là không có chuyện. Chuyện này liên quan đến con bé Gia Nhi.

Nghe nhắc đến mình, nó quay sang nhìn bà, hắn hơi khó chịu nhìn mẹ. Chuyện gì mà mẹ hắn lại ra vẻ quan trọng đến như vậy?

– Chuyện gì vậy bác? – nó nhẹ giọng hỏi.

Bà đưa tay vuốt tóc nó.

– Lần trước con từng nói với ta, con bị thất lạc ba mẹ từ nhỏ có đúng hay không? Vậy con có nhớ được, ba mẹ con tên gì hay không?

Nó suy nghĩ hồi lâu, gật đầu:

– Bà ấy tên Yên Ngọc Mỹ. Nhưng sức nhớ ra cái gì đó, nó đưa tay vào cổ áo, lấy ra một sợi dây đeo cổ hình con bướm đen. Đưa ra cho bà xem, nó nói:

– Cái này là của mẹ con tặng cho con. Con nhớ mẹ có nói con bướm đen này là một cặp với con bướm trắng có khắc tên mẹ.

Người phụ nữ trung niên kia nhìn thấy sợi dây hình con bướm đó thì nước mắt đã tràn mi. Bà nhìn nó, muốn nói gì đó nhưng lại nghẹn ứ ở cổ họng. Trên cổ bà, có một sợi dây, hình con bướm trắng...

Bà là Yên Ngọc Mỹ – chủ tịch phụ nhân của Trịnh Gia, vợ của Trịnh Long. Hôm đó cả ba người cùng nhau đi chơi, bà và ông đã vô tình để nó chạy đi. Ra lệnh cho tất cả mọi vệ sĩ đi tìm nhưng tin tức về nó chỉ là con số không. Rồi đột nhiên lại có tin của nó, bà vừa vui lại xen lẫn lo sợ. Vui vì cuối cùng cũng có tin về con của mình. Lại lo sợ cô gái này không phải là Trịnh Gia Nhi, không phải con mình. Khi thấy được con bướm đen thì mọi nỗi lo của bà đã được xóa bỏ. Bà cuối cùng cũng tìm lại được con gái của mình.

Nhìn thấy bà Trịnh khóc, nó lo lắng nhìn bà:

– Bác có sao không?

Bà Trịnh lắc đầu, rồi đứng dậy chạy đến ôm chặt lấy nó. Nó giật mình nhưng rồi cũng để bà ôm. Bà nói nhỏ chỉ để cả hai người nghe thấy.

– Con gái, ta...ta là mẹ của con, là Yên Ngọc Mỹ.

Nó sững người, lúc sau mắt nó đỏ lên, nhìn bà như đang nghi ngờ, mím chặt môi.

Bà lấy sợi dây đeo cổ có con Bướm trắng đưa cho nó xem, đằng sau có khắc ba chữ Yên Ngọc Mỹ.

Nhìn thấy sợi dây, nó mở to mắt rồi ôm lấy bà, bật khóc như một đứa trẻ. Hai mẹ con cuối cùng cũng được gặp lại nhau.

Nhìn nó với bà không khác nhau là mấy. Bà rất đẹp, vậy nên chắc chắn vẻ đẹp của nó là do di truyền từ bà mà có. Mắt đen to tròn, hàng mi cong vút, môi lại đỏ như son, thêm làn da trắng như tuyết, thật xinh đẹp.

Ba mẹ nó lần này phải nói là rất mang ơn ba mẹ hắn. Nhờ mẹ hắn tinh mắt, nhìn thấy được vẻ giống như đúc của hai mẹ con nó mà đã nghi ngờ không sai.

Nó nhìn sang ông từ nãy giờ vẫn không mở miệng nói một câu, chỉ nhìn nó mà nước mắt lăn dài trên má. Nó bước từng bước lại gần ông, ông đưa tay ôm chặt nó. Ông cũng rất nhớ nó, đứa con gái bảo bối của ông.

Căn nhà phát ra tiếng cười rôm rả, mọi việc hôm nay thật quá hạnh phúc đối với nó. Hắn chỉ cười, nó được vui hắn cũng vui theo. Nhưng tình cảm hắn dành cho nó, nó vẫn đang trốn tránh. Nghĩ đến đây mặt hắn thoáng nét buồn.

– Mà...sao con lại ở đây với Minh Hàn vậy?

Mẹ hắn đột nhiên hỏi, cả bốn người quay sang nhìn nó khiến nó cũng không biết nói thế nào.

– Cô ấy và Kim Ngọc đến đây ở, tiện chơi cả hè. Ở ít người rất chán nên tụi con ở chung cho vui – hấn lên tiếng giải nguy cho nó. Nó nhìn hấn rồi thôi.

Mẹ nó gật đầu, để tụi nó ở chung, tự bảo vệ nhau cũng tốt.

.....

Trời xế chiều, ba mẹ nó ôm nó tạm biệt rồi ra về. Nó rất vui nhưng vẫn phải ở lại đây, vì chưa hết hạn hai tháng rưỡi nên nó vẫn chưa được đi, hấn cũng không muốn nó đi.

Nó nhìn hấn, cảm ơn vì ban nãy đã không nói ra lí do tụi nó ở đây. Hấn chỉ cười rồi lại ghé xem tivi.

Nhỏ và anh quay về. Nó kéo nhỏ lên phòng kể hết chuyện sáng nay, trừ chuyện hấn nói thích nó ra thì nhỏ đều nghe được tất cả. Anh cũng được hấn kể lại mọi chuyện. Anh nghe được nó trốn tránh tình cảm của hấn thì vỗ vai an ủi, bao bấn nên kiên trì theo đuổi.

Tối đó cả bọn đi ăn ngoài rồi quay về nhà. Anh và hấn đi ngủ, còn nó và nhỏ thì thay đồ trốn đi nhưng mọi hành động của nó đều không qua được ánh mắt trong tối của hấn.

End chương 17

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Kia! Anh Tan Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Đừng Làm Anh Lo Lắng Nữa, Có Được Không?

Điện thoại hấn lúc này chợt reo chuông. Vội lấy ra, là số của mẹ hấn.

– Con trai. Nhờ con và Phong chăm sóc Gia Nhi và Kim Ngọc. Tám người chúng ta sẽ sang Mỹ có việc, khi xong sẽ về ngay. Các con tự lo vài ngày nhé, yêu con – Nói xong lập tức tắt máy, không đợi hấn trả lời gì thêm.

Hấn chỉ cười cười rồi quay về phòng mình, vẫn không thôi lo cho nó.

Ngày hôm sau, hấn sang gõ cửa phòng nó. Gõ mãi cũng không có ai ra mở cửa, hấn đập mạnh cửa. Một lúc sau không còn kiên nhẫn, hấn phá cửa đi vào thì trong phòng vẫn không có một ai.

Hấn sững sốt, vội lấy điện thoại gọi cho nó. Một hồi chuông vang lên nhưng không ai bắt máy. Hấn gọi lại một lần nữa.

Lần 2

Lần 3

Lần 4

Lần 5

Lần...

“Bốp, xoảng”...

Điện thoại trên tay bị hấn ném vào tường, chiếc bình hoa trên bàn cũng rơi xuống đất tạo thành một đồng hỗn độn.

Anh nghe tiếng động lập tức chạy vào, mở to mắt nhìn hấn rồi nhìn chiếc giường trống không kia, tìm đập mạnh một cái rồi chạy ngay sang phòng nhỏ. Vẫn vậy, không có ai trong phòng.

Hấn xuống phòng khách, chuẩn bị ra ngoài tìm nó thì điện thoại anh reo chuông.

Mở máy ra, là số của nhỏ!

Anh thở phào, vội nghe máy. Nhưng trái lại với suy nghĩ của anh, một giọng lạ lẫm vang lên:

– Xin chào, tôi là bác sĩ của bệnh viện XY, anh có phải người thân của cô gái tên Kim Ngọc và Gia Nhi hay không?

Anh suýt chút nữa thì đánh rơi điện thoại, tại sao lại từ bệnh viện?

Hắn nhìn anh rồi nhanh tay cướp lấy điện thoại, giọng lo lắng nói như hét vào điện thoại:

– Đúng, hai cô ấy như thế nào lại vào bệnh viện? Mau nói!

Người bên kia giật mình, rồi một lúc sau, giọng run run đáp lại:

– Có một người đã tìm được hai cô ấy ở đường trống rồi đưa cả hai vào đây. Hai cô ấy mất máu quá nhiều nên đang được cấp cứu, cậu mau đến đây đi.

Hắn cúp điện thoại rồi cùng anh chạy ngay đến bệnh viện XY

Bệnh viện

Cả hai chạy vào trước con mắt ngạc nhiên của mọi người, dù sao gia thế của họ to lớn thế nào, ai mà không biết đến. Hắn lạnh lùng của ngày nào bây giờ đang hồi hả, lo lắng chạy đi tìm nó.

– Phòng cấp cứu ở đâu? – Hắn gấp gấp hỏi cô y tá đang đi ngang qua.

Cô y tá sững người một chút rồi đưa tay chỉ lên lầu, giọng run run:

– Lên. ...lên lầu ba, sau đó rẽ trái rồi đi thẳng. Có một phòng để băng cấp cứu và đang mở đèn. ...Nhưng mà...

Không đợi cô y tá nói hết câu, hắn đã vội chạy đi. Anh cúi đầu rồi chạy gấp theo lời cô y tá chỉ đến trước phòng cấp cứu. Nhìn bác sĩ đang gấp rút đi vào phòng thì hắn chặn lại:

– Mau nói, hai cô gái trong đó ra sao rồi? Mau nói xem!

Ông bác sĩ sững sờ nhìn hắn rồi lắc đầu:

– Vẫn chưa qua khỏi con nguy hiểm, nếu cậu không mau bỏ ra, nhờ như tôi không cứu kịp thì đừng trách.

– Ông mau đi, nếu họ có chuyện gì thì bệnh viện của ông cũng đừng hòng tồn tại – hắn buông áo ông bác sĩ ra rồi nghiêng răng nói.

Ông bác sĩ vội đi vào trong, cánh cửa được đóng chặt lại.

Anh ngồi xuống ghế, đưa tay xoa thái dương. Hắn như người vô hồn, cứ đi đi lại lại trước cửa phòng cấp cứu, một chút lại nhìn vào trong nhưng tất cả đều làm hắn lo hơn.

Chắc chắn, chắc chắn họ sẽ không sao. Hắn cứ như vậy hét hai tiếng đồng hồ, cuối cùng đèn trước phòng cũng tắt, bác sĩ đi ra cởi bỏ bao tay ném vào sọt rác.

Hắn và anh nhìn thấy bác sĩ ra thì chạy ngay đến, túm áo bác sĩ lại rồi luôn miệng hỏi:

– Nói đi, hai người họ như thế nào? Đã qua nguy hiểm rồi có đúng hay không? Nói!

Nhìn họ lo lắng, ông bác sĩ mặt trắng như thiếu máu, vội vàng gạt đầu.

– Hai người chờ chúng tôi chuyển họ vào phòng dưỡng sức rồi có thể vào thăm. Nhưng đừng để họ phải động mạnh làm ảnh hưởng đến vết thương, sẽ bị nhiễm trùng – Nói xong ông bác sĩ đi thẳng, không dám quay đầu lại.

Hắn và anh nhìn nhỏ và nó được đưa đến phòng dưỡng sức cũng đi theo. Rồi các y tá đi ra, chỉ còn bốn người họ ở trong phòng.

Hắn nhìn nó, tay nắm chặt thành nắm đấm. Mắt hắn đỏ lên, còn bao phủ bằng một màng sương mờ. Nhìn nó bây giờ như người sắp chết vậy, mặt trắng như thiếu máu làm hắn rất đau lòng. Rót cuộc đêm hôm qua, hai cô gái này đi đâu để rồi phải bị như thế này?

Anh ngồi cạnh giường nhỏ, đưa tay vuốt nhẹ khuôn mặt xinh đẹp của nhỏ mà lòng đau như cắt. Rồi anh nghiêng răng, cầm điện thoại gọi cho người của anh đi điều tra xem hôm qua họ đã đi đâu.

Bác sĩ đi vào, xem một lượt cả hai rồi thở nhẹ ra, giọng khàn khàn nói:

– Hai cô gái này mạng thật lớn, cũng may vẫn cứu được. Một chút nữa cả hai sẽ tỉnh lại, một trong hai cậu nên đi mua chút đồ ăn cho họ, khi họ tỉnh lại sẽ rất đói – Nói xong ông đi ra ngoài, anh cũng đi theo mua cho họ chút cháo.

Hắn ngồi nhìn nó, một lúc lâu sau cúi đầu hôn nhẹ lên môi nó. Hắn đã quyết định rồi, sẽ không để nó đi đâu nữa, hắn sợ một ngày sẽ làm mất nó, lúc đó chắc chắn hắn sẽ không chịu nổi.

Mắt hắn lại đỏ lên, một giọt nước mắt không kìm được chảy xuống gương mặt đẹp như tranh vẽ của hắn nhưng rất nhanh chóng bị hắn dùng tay lau đi, chỉ nghẹn ngào nói nhỏ đủ một mình nghe:

– Đừng làm anh lo lắng nữa, có được không?

End chương 18

Ahaha~~ Hình như Khiết cho nam chính hơi yếu đuối thì phải? ._.

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Kia! Anh Tan Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Vương Minh Hàn, Anh Có Phải Là Con Trai Hay Không?

Hắn ngồi cạnh nó, nhìn nó chăm chăm như sợ chỉ chớp mắt một cái nó sẽ lại biến mất khỏi hắn.

Một lúc sau thì anh cầm bốn hộp cháo đi lên, nhét vào tay hắn một hộp rồi xua tay bảo hắn mau ăn. Đáp lại anh chỉ là cái lắc đầu từ hắn.

Anh thở dài rồi quay lại ngồi cạnh nhỏ.

Từ lúc ở cạnh hai cô gái này, dường như tâm trí cũng bị họ cướp mất.

Vương Minh Hàn hắn, cực ghét nữ nhân, xem như một sinh vật kinh tởm, bây giờ lại vì một người con gái mà đỏ hoe cả hai mắt. Điều này làm anh rất bất ngờ, người bạn này của anh rốt cuộc cũng đã thay đổi.

Còn anh, trước giờ không yêu ai, chỉ xã giao lúc cần thiết. Bây giờ lại vì một cô gái ngốc mà lo lắng, còn ăn không ngon ngủ không yên vì nhỏ, đem lòng yêu nhỏ như sinh mạng.

Một lúc sau, cuối cùng hai cô gái trên giường cũng tỉnh lại, mơ hồ mở mắt nhìn lên trần.

Anh nhìn thấy nó và nhỏ tỉnh lại thì vui mừng, lập tức gọi bác sĩ.

Hắn vui nhưng không cười, chỉ ngồi ngây người ra. Nó một tay đỡ trán, ngược mắt nhìn hắn khó hiểu.

Nhỏ cũng đỡ trán, xong vùi mặt vào gối nhăn mặt, thật đau đầu nha.

Bác sĩ kiểm tra tổng quát cả hai rồi mỉm cười, bảo không sao, chỉ cần nghỉ ngơi là sẽ mau chóng hồi phục.

Anh ôm nhỏ, nhỏ cũng ôm anh rồi rúc mặt vào lòng anh nũng nịu. Anh xoa đầu nhỏ rồi đưa tay lấy hộp cháo đút cho nhỏ ăn.

Hắn vẫn ngồi ngây ngốc nhìn nó.

Nó xua xua tay trước mặt hắn, hắn nhăn mặt, nước mắt lại trào ra. Lại khóc!

Hắn đứng dậy, nhanh chóng bước đến ôm chặt nó vào lòng, mím chặt môi, và cứ như thế nước mắt lại thi nhau chảy xuống.

Nó nhăn mặt lại, lúc sau chớp chớp mắt rồi đưa tay ôm hắn, cười cười trên choker:

– Vương Minh Hàn, anh có phải là con trai hay không?

Nói xong nó bật cười. Hắn vẫn ôm nó trong lòng, không nói gì.

Lúc đến bệnh viện, tìm hắn như muốn nhảy ra ngoài, muốn ngay lập tức nhìn thấy nó vẫn an toàn.

Trước cửa phòng cấp cứu, hắn như người điên, chỉ mong nó mau qua cơn nguy hiểm.

Ở đây, hắn chỉ mong nó mau chóng tỉnh lại.

Nó tỉnh lại rồi, hắn chỉ muốn trói chặt nó bên mình, không để nó phải đâm đầu vào nguy hiểm nữa.

Thấy hấn im lặng, nó đẩy hấn ra rồi đưa hai tay nhéo mạnh vào má hấn.

– Này, anh điên rồi à? Ngây ra như vậy làm gì? Tôi đói rồi đây! – Nó giả vờ tức giận, liếc hấn một cái rồi nhìn sang hộp cháo để trên bàn.

Hấn không nói gì, nhanh chóng lấy hộp cháo rồi mở ra. Cẩn thận thổi từng luồng đút nó ăn đến hết, còn hấn vẫn chưa ăn gì.

Nó chỉ hộp cháo còn lại, rồi nhấn mặt nói:

– Anh mau ăn đi. Không biết đói à?

Hấn im lặng nhìn nó.

– Này, anh không mau ăn thì mau đi về đi, không cho anh ở lại đây nữa! – Nó đập tay xuống giường, quát lớn.

Hấn cười cười rồi cầm hộp cháo lên, ngoan ngoãn ăn hết.

Nó nhìn hấn một hồi rồi lắc đầu, chép miệng một cái xong nằm xuống ngủ.

Hấn nhìn nó, một lát sau thì đứng dậy mang rác đi ra ngoài vứt.

Anh hôn lên má nhỏ một cái rồi ra ngoài, bên dưới có một người đàn ông đang chờ.

Mặt anh lạnh nhạt, không giống như lúc này. Khắp người anh toả hàn khí làm ai đứng cạnh cũng phải vội vàng tránh xa.

– Đã tìm được? – anh nhìn người đàn ông, nhếch môi nói ra ba chữ.

Đáp lại câu hỏi của anh, người đàn ông nọ chỉ gật đầu, rồi đứng yên chờ lệnh tiếp theo.

– Giết.

Nói xong, đáy mắt anh lộ rõ vẻ nguy hiểm. Nhìn vào là biết, người con trai này nhất quyết đừng nên động vào.

Người đàn ông kia gật đầu, anh xua tay. Lập tức ông ta cúi đầu, lấy xe chạy đi thực hiện nhiệm vụ mà anh giao cho.

Xong anh quay về phòng của tụi nó. Mọi chuyện anh nói đều được hấn thu hết vào tầm mắt. Hấn không nói gì, chỉ cười hài lòng rồi trở về phòng với nó.

Đang ngủ thì có một bàn tay vuốt tóc nó, hôn nhẹ lên trán nó làm nó thức dậy. Rồi một cơ thể to lớn nằm lên giường, ôm chặt nó vào lòng làm nó suyết chút nữa thì la toáng lên, vội bịt miệng lại rồi nhắm chặt hai mắt. Một lúc sau thì mơ màng chìm vào giấc ngủ.

Hấn ôm chặt nó vào người, ánh mắt ôn nhu nhìn khuôn mặt xinh đẹp trong lòng môi bất giác khẽ cười rồi cũng nằm yên để nó ngủ.

Anh đi vào. Anh và nhỏ nhìn thấy thì cười khẽ rồi anh cũng tiến lại, ôm nhỏ vào lòng.

– Em ngủ một chút đi – Anh cười nói.

Nhỏ gật đầu, rồi cả hai cũng chìm vào giấc ngủ.

End chương 19

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Kia! Anh Tan Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20: Mắc Bẫy

Buổi trưa

Cả bốn người đồng loạt tỉnh dậy. Nhỏ vẫn dụi đầu trong lòng anh, mắt nhắm nghiền vẫn chưa muốn dậy (đúng là heo ㄿ) Anh cưng chiều xoa đầu nhỏ, để yên nhỏ nằm trong lòng mình.

Hấn mở mắt nhìn nó, nó cũng vậy. Hấn bật cười rồi vòng tay ôm nó vào người.

– Đói không? – Hấn cười nhìn nó nhỏ giọng nói.

Nó lắc đầu, phồng má nhìn hấn:

-Tôi không phải heo, vừa ăn ban nãy rồi đây.

Hấn chỉ cười rồi ngồi dậy rót ly nước đưa cho nó, nó bung lên uống một hơi cạn sạch. Xong nó nhìn quanh rồi thay đổi 180°, quay sang ôm tay hấn.

– Đây, cho tôi xuất viện đi, ha – Nó làm bộ mặt đáng yêu nhìn hấn. Hấn sững người một chút nhìn nó rồi nhả mặt, lắc đầu.

– Đừng hòng.

Nói xong hấn đi ra ngoài hành lang hóng gió. Nó liếc theo hấn rồi nằm xuống, lấy điện thoại gọi cho cậu.

– Gia Nhi? Em có sao không? Đã khỏe chưa? Có cần anh vào....?

Bên kia vừa bắt máy đã tuông một tràng dài, nó chỉ cười.

– Em không sao, anh không cần đến. Lát em sẽ về nhà, có chết cũng không ở đây, mùi thuốc phát rợn thật.

Cậu bên kia khẽ gật đầu. Cậu biết tính nó, có chết cũng không ở yên một chỗ đâu.

– Vậy nhớ giữ sức, tự lo cho mình đi. Mà....cuộc đấu vào ngày thứ hai tuần sau.... – Nói đến đây cậu ngập ngừng, thật ra thì cậu cũng không muốn nó và nhỏ tham gia vào cuộc đấu này. Người thắng sẽ làm bang của mình nổi danh, nhưng thua thì....chỉ có chết!

– Em muốn đi – nó cắn góc gối, mím môi nói đủ để người trong điện thoại nghe rõ, dù sao cũng có anh đang ngồi ở giường bên cạnh.

Cậu ừ một tiếng rồi cũng không nói gì hơn. Nó tắt điện thoại, ngửa mặt nhìn lên trần. Nó muốn đi, thật sự rất muốn. Nhưng lại có một chút khó xử với quyết định của mình, nó cũng không biết bản thân mình đang khó xử về điều gì.

Bên kia, nó vừa tắt điện thoại thì cậu cũng ngồi xuống ghế, trầm tư suy nghĩ. Cậu vẫn chưa biết việc hấn đã biết tất cả mọi chuyện của nó. Cậu muốn nói cho hấn biết nó đang làm gì, cậu muốn nhờ hấn cố gắng ngăn cản nó, thuyết phục nó ngày hôm đó sẽ không đi, nhưng nếu cậu nói ra liệu hấn có kinh tởm nó? Hấn sẽ xa lánh nó hay giữ nó lại?

Một lúc sau, cậu quyết định gọi cho hấn.

Bên kia bắt máy, nhưng im lặng.Hấn lúc nào cũng vậy, để người khác nói trước.

– Minh Hấn, tôi....tôi muốn nói cho cậu một chuyện về Gia Nhi....

Hấn đoán cậu sẽ nói ra chuyện Gia Nhi đang làm, hơi cười rồi nhỏ giọng:

– Chuyện cuộc đấu vào tối thứ hai?

Cậu sững sốt. Làm sao hấn có thể biết được?....

– Ừ. Nhưng làm sao cậu....- Cậu áp úng nói.

Hấn bật cười một tiếng rồi khẽ lắc đầu.

– Cậu muốn nhờ tôi giữ cô ấy lại đúng chứ? Nếu vậy cậu không cần nói, tôi đương nhiên sẽ làm.

Cậu bên kia sắc mặt tốt hơn hẳn. Cũng may, hấn sẽ không kinh tởm nó.

– Được, vậy nhờ cậu. Tôi hết cách với con bé rồi – Cậu dụ giọng, mong hấn có thể làm được.

– Ừ.

Hấn cúp máy, quay lưng nhìn vào phòng nơi nó đang nằm, môi bất giác cong lên tạo thành một đường cong hoàn mỹ. Hấn sẽ giữ nó lại bằng bất cứ giá nào.

Hấn bước vào phòng, tiến đến nằm lên giường, đưa tay kéo nó ôm vào lòng. Nó giật mình, quay sang định đập hấn xuống đất.

– Xuất viện chứ? – Hấn siết chặt nó, nhỏ giọng hỏi.

Nó đang tức giận thì xiu xuống như quả bóng, cười tươi gật đầu.

Hắn nhếch môi, cá mắc câu!

– Vậy hứa với anh một việc – Hắn hôn nhẹ lên trán nó ôn nhu dẫn dụ nó mắc bẫy.

Nó suy nghĩ một chút rồi đề phòng hắn.

– Nói thử xem – nó nhướn mi nhìn hắn.

Đáp lại lời nó hắn chỉ lắc đầu.

– Anh chưa nghĩ ra, nhưng sẽ rất dễ thực hiện. Em không hứa? Được, vậy cứ ở đây – Nói xong hắn đứng dậy định đi ra ngoài.

Nó mắc bẫy, bật dậy ôm tay hắn. Gật đầu cười nịnh nọt rồi lắc lắc tay hắn.

– Được được, hứa. Miễn anh cho tôi về nhà thì cái gì cũng hứa.

Xong!

Cá cắn câu! :v

Hắn cười, quay lưng đi làm thủ tục xuất viện cho nó. Đi ngang giường nhỏ, hắn nhìn anh rồi quay sang nhỏ:

– Chỉ Gia Nhi được xuất viện, Kim Ngọc vẫn phải ở lại – Hắn nói xong quay sang nhướn mi nhìn anh, anh gật đầu, hiểu rồi.

Nhỏ nghe xong ức chế, cầm cái gối ném vào người hắn nhưng hắn đương nhiên né được, nghiêng người đi ra ngoài. Nhỏ quay sang dụi vào người anh:

– Em cũng muốn về nhà ^^ – nhỏ nũng nịu nhìn anh.

Anh cười rồi cũng bắt nhỏ hứa một chuyện. Cũng như nó, nhỏ nhanh chóng gật đầu đồng ý.

Đưa nó và nhỏ về nhà, tiện thể mua đồ ăn trưa. Xong ai về phòng người nấy, ngủ một giấc đến chiều tối.

Ăn xong cơm tối, nó về phòng, hắn cũng đi theo vào phòng nó. Nó nhìn hắn rồi đẩy hắn ra ngoài nhưng bị hắn vòng tay ôm chặt. Hôn lên má nó một cái rồi quay lưng đi về phòng.

Nó phút chốc mặt đỏ bừng, ôm mặt lắc mạnh đầu rồi lên giường ngủ.

Anh và nhỏ thì...thôi bỏ qua đi /=\ gato chết ^^

Đêm đó bốn người ngủ thật ngon. Nó và nhỏ không ra ngoài, tạm ngưng hoạt động ở bang để dưỡng lành vết thương. Hắn và anh tuy đã bắt nó và nhỏ hứa như vậy, nhưng họ sẽ giữ lời chứ? Hắn lo nó sẽ nuốt lời, sẽ trốn đi, tự mình dính vào nguy hiểm. ...

End chương 20

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Kia! Anh Tan Rồi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Anh Yêu Em

Ngày hôm sau, vừa sáng sớm hắn đã sang kêu nó dậy. Anh nửa đêm đã chui sang phòng nhỏ, hai người ôm nhau ngủ đến sáng ==.

Hắn lợi dụng lúc nó đang ngủ, nhẹ nhàng đặt môi mình lên môi nó. Ai đó đang ngủ say sưa, cảm giác ấm ấm mềm mềm thì khẽ tách hai hàm răng ra, bắt ngờ ngậm lấy bờ môi của hắn.

Hắn không kéo nó ra, ngược lại còn trèo lên giường, đè lên người nó. Hai tay nắm lấy tay nó khóa chặt trên đầu, nhắm chặt hai mắt, môi vẫn không tách rời. Nó và hắn cứ thế hôn sâu.

Một lúc sau, đang say ngủ thì cảm giác khó thở ập đến. Nó mơ màng mở mắt thì gương mặt đẹp như tranh của hắn được phóng đại trước mặt.

Khi xác định được mình đang bị cưỡng hôn, nó ra sức vùng vẫy nhưng vô ích, hắn vẫn không chịu buông nó ra, ngược lại còn cắn mạnh lên môi nó làm nó đau nhắm tịt mắt lại.

Khi đã thỏa mãn, hắn thả nó ra. Nó bật dậy thờ gập, mặt đỏ bừng bừng lên, mắt đã bao bọc bằng một màn sương mỏng. Lấy cái gối trên giường liên tục đập vào người hắn:

– Tên khốn, anh vừa làm gì đó hả? Lợi dụng lúc tôi đang ngủ mà cưỡng hôn, anh có biết đó là... – Nói đến đây nó sững lại, rồi vứt cái gối sang một bên, tung mền chạy như bay vào phòng tắm bỏ lại hắn ngồi nhìn theo, lúc sau bật cười rồi gập lại chăn giúp nó. Xong xoay người đi xuống nhà chính.

– Thiếu gia! – Một người làm chạy vào cúi đầu trước hắn.

Hắn nhìn bà, nhướn mi. Bà chỉ tay ra ngoài:

– Dạ, có người tìm thiếu gia. Tôi cho cô ấy vào nhé?

Hắn gật đầu, bà ta đi ra ngoài. Nó, anh và nhỏ từ trên lầu bước xuống. Nó không nhìn hắn, lập tức ngồi vào bàn ăn bữa sáng. Bệnh cũng tốt, không phải nấu đồ ăn cho họ :v

Hắn ngồi đối diện với nó, cười nhìn người trước mắt. Nó thật sự muốn ném ly sữa vào mặt hắn hết sức.

Anh và nhỏ nhìn hắn và nó một lúc rồi nhìn nhau cười. Xong cũng ngồi xuống bàn ăn, không nói gì.

Bên ngoài, hai người con gái tiến vào, giọng ngọt hơn đường:

– Hàn/ Phong a, em đến thăm anh đây – cả hai người đồng loạt lên tiếng, không ai khác là Thanh Mỹ và Anh Thư.

Hắn và anh một cái cũng không nhìn họ, chỉ dán chặt mắt vào người con gái mình yêu.

Nó chẳng thèm nhìn ra, chỉ chăm chú ăn bữa sáng của mình. Nhỏ khẽ nhăn mặt rồi ngước lên nhìn anh, mím môi. Anh đưa tay kéo nhỏ đứng lên, bước sang ngồi lên đùi mình, cung chiều hôn nhẹ lên chóp mũi nhỏ một cái.

– Ngoan, ăn nhiều vào, không sao đâu – Anh ngọt ngào trấn an nhỏ. Nhỏ cười rồi ngoan ngoãn ăn hết thức ăn trong đĩa.

Anh Thư thấy vậy thì chạy vào, vòng tay ôm cổ anh, hôn lên má anh một cái.

– Phong, người ta nhớ anh như vậy mà anh không quan tâm sao? Hai anh đã cả tuần không đi học, có biết làm người ta lo lắng lắm hay không? – Vừa nói cô ta vừa áp sát người mình vào người anh. Anh nhăn mặt khó chịu, đưa tay đẩy cô ta ngã xuống sàn. Nhỏ thấy vậy bật cười thành tiếng rồi nhanh chóng đưa tay bịt miệng, nhìn anh cười hi hi. Anh búng mũi nhỏ rồi lắc đầu cười.

Cô ta ngã xuống nền gạch lạnh, đưa mắt tức giận nhìn anh rồi trong lòng cảm thấy rất ghét nhỏ nhưng không thể ra mặt. Thanh Mỹ – ả thấy vậy thì đỡ bạn mình dậy rồi chạy đến bên hắn, đưa một tay vòng qua cổ hắn, tay còn lại không an phận cho vào trong áo hắn vuốt ve khuôn ngực rắn chắc. (Đùng chữ au ~ chỉ trách au biến thái quá :v)

Nó trong lòng chợt lóe lên một chút khó chịu, liếc nhìn ả rồi khẽ nhếch khóe môi.

Hắn nhìn thấy biểu hiện của nó, vội nắm chặt tay ả ta siết mạnh làm ả đau hét lên. Hắn giật mạnh làm ả ngã nhào xuống đất.

– Vô sĩ – Hắn nhếch môi nói xong, liền ra lệnh tiễn khách. ả và cô không muốn về, liền bị bảo vệ lôi ra khỏi nhà.

Anh ôm nhỏ trong lòng, không nói gì. Hắn nhìn nó, nó chỉ im lặng tiếp tục ăn. Hắn xé một miếng bánh đưa đến miệng nó, nó nghiêng đầu không ăn, cũng không nhìn hắn. Hắn gắp miếng thịt đưa lên miệng nó, nó liền tránh né. Hắn nhăn mặt nhìn nó rồi nhanh chóng ăn hết phần của mình.

Ăn xong nó đứng dậy đi về phòng, hắn cũng đi theo. Nó bước vào vội đóng cửa phòng, hắn đưa tay nắm lại và tay hắn kẹt vào khe cửa. Không đau nhưng hắn giả bộ nhăn mặt rồi than đau. Nó ngay lập tức kéo hắn vào trong phòng, cầm tay hắn xoay qua xoay lại xem xét.

Một cánh tay ôm lấy eo nó, đẩy nó ngã lên giường. Rồi một thân người to lớn ngã theo, sau đó ôm chặt nó vào lòng đến mức nó muốn gãy giữa cũng không được, đành quay lưng nằm yên, không nhìn mặt hắn.

Ai đó hôn nhẹ lên má nó, giọng ngọt ngào mà trước đây chưa từng có, khẽ nói vào tai nó:

– Anh yêu em!

End chương 21

Sau chương này Kiệt tạm drop vì phải đi học ._. Sẽ không thường xuyên lên truyện được, đầu năm còn phải thi ._. Khi rảnh sẽ cố gắng viết tiếp, i'm so sorry ;;;

Chương 22: Con Nhóc Kia! Anh Tan Rồi

Nó thoáng đỏ mặt, chỉ vài giây sau, thay vào đó là bộ mặt hờ hững, cong môi lười nhác hỏi:

– Ủ, thì sao?

Hắn thở dài, mím môi, rúc đầu vào khe cổ nó, hôn nhẹ lên đó rồi mới khẽ nói:

– Đừng như vậy với anh không được hay sao?

– Như vậy là thế nào? – Nó nhàn nhạt hỏi lại, nhưng trong lòng thì đang rất mắc cười, hắn như trở thành một con người khác vậy.

Hắn im lặng, nó cũng im lặng.

Một lúc sau, hắn ôm chặt nó, nhắm mắt lại. Nó khẽ cựa quậy, nhăn mặt:

– Về phòng anh đi.

Hắn lắc đầu, xong rúc mặt vào cổ nó:

– Anh không có gì với cô ta hết, em biết mà. Đừng hờ hững với anh như vậy.

Nó chỉ im lặng, hắn cắn nhẹ lên cổ nó làm đỏ lên một dấu, rồi ngước lên, hôn nhẹ lên mặt nó:

– Đáng ghét! Con nhóc kia, anh tan rồi. ...- nói đến đây giọng hắn bỗng nhỏ lại.

Nó quay đầu lại nhìn hắn, chỉ thấy hắn mím môi gục mặt như một đứa con nít, nó chợt không nhận được bật cười. Trong phút chốc nó cảm thấy ấm áp vô cùng, rồi chợt nhận ra, trong lòng nó cũng có hắn.

Nó không biết là nhất thời hay thế nào, cũng không biết tại sao nó lại cảm thấy ấm áp khi ở bên hắn. Có lẽ do được hắn quan tâm? Hay nó cũng giống người khác, chỉ là cảm nắng? Nó không thể xác định được loại tình cảm mà nó đang cảm thấy là gì.

Hắn lại thở dài. Nó bỏ qua mọi suy nghĩ, cong môi trêu chọc:

– Tan thế nào?

Nghe nó chịu trả lời, hắn cũng cười, lại dụi đầu vào vai nó, giọng nũng nịu như một đứa con nít:

– Tan rồi, chỉ cần biết anh tan rồi. Umm, đừng giận anh nữa. ...

Nó nén cười, rồi cũng không biết nói gì, đành quay lưng lại với hắn, nhắm mắt ngủ. Hắn thấy vậy thì bất mãn, nhưng cũng đành nằm yên cho nó ngủ. Lát sau hắn cũng ngủ say.

Nửa đêm. ...

Tiếng chuông điện thoại của nó vang lên, nó mơ màng mở mắt, vội tay lấy điện thoại. Ánh mắt nó bỗng trở nên dịu lại, vội vàng nghe máy. Bên kia, giọng ấm áp của một người con trai vang lên:

– Em ngủ rồi sao? Anh xin lỗi đã làm phiền vào nửa đêm như thế này – Người bên kia là Kun.

– Không sao, anh có việc gì tìm em đúng không? – nó nhỏ giọng hỏi, vừa nói vừa nhìn xem hắn có thức hay không. Thật may, hắn vẫn ngủ.

Kun cười khi trong điện thoại, giọng nhu tình:

– Gia Nhi, anh chỉ muốn ngày mai đưa em đi xem phim. Lâu rồi chúng ta không đi chơi cùng nhau nhỉ?

– Cũng đúng. Vậy mai em đi với anh – Nó đồng ý. Nó chỉ nghĩ đơn giản, không hề biết Kun cũng thích nó.

Người bên kia chỉ cười, chúc nó ngủ ngon rồi tắt máy. Một nụ cười nở trên môi, rồi ánh mắt chứa đựng sự độc chiếm, Kun đắc ý. Anh sẽ không để hắn có được Gia Nhi.

Hắn nằm cạnh nó. Tường chừng đã ngủ say nhưng hắn đã thức giấc lúc chuông điện thoại reo. Đầu hắn sát bên tai nó nên từng câu từng chữ đều lọt vào tai hắn không sót chữ nào. Hắn trong lòng bỗng cảm thấy khó chịu.

Đường Khải, cậu thật sự muốn giành với tôi sao? Đừng hòng!

Khẽ nhếch môi, vờ xoay người. Vòng tay ôm nó càng siết chặt hơn, hắn cùng nó một lần nữa ngủ say.

Sáng hôm sau, nó đã thức giấc. Nó mặc bộ váy thật đơn giản nhưng cũng làm cho nó xinh đẹp vô cùng, rồi nó chuẩn bị ra khỏi nhà. Hắn vẫn giả vờ ngủ say trên giường.

Nó xuống nhà, Kun đã chờ nó từ sớm. Nó vào xe Kun rồi cùng Kun đi chơi.

Người nào đó trên phòng nghe tiếng xe chạy đi, lập tức phi như bay vào nhà tắm, thay vội quần áo rồi xuống lấy xe đuổi theo. Để xem, Đường Khải cậu sẽ làm gì hôm nay!

Kun đưa nó đi ăn sáng, hắn cũng đến. Hắn tiến vào một góc khuất ngồi để họ không nhìn thấy, âm thầm quan sát mọi cử chỉ của hai người kia.

Hai người bên bàn gần đó vẫn không biết gì, vui vẻ chọn món ăn rồi nói chuyện. Hắn trong lòng vô cùng khó chịu, muốn bước ra đánh cho Kun một trận rồi bắt nó về nhà, nhưng cuối cùng cũng chỉ đành ngồi nhìn nó từ xa.

Chợt anh và nhỏ cũng tiến vào nhà hàng. Anh đưa mắt nhìn quanh, chợt nhìn thấy hắn, cũng nhìn thấy hai người kia. Thăm hiểu chuyện, anh cùng nhỏ đi đến ngồi, che cho hắn. Hắn chỉ nhìn anh, rồi dời mắt sang nhìn hai người kia, trầm ngâm không nói gì. Anh chỉ lắc đầu cười, bạn anh từ khi nào có cái sở thích đi theo dõi người khác như vậy?

Vậy là cả ngày hôm đó, có hai người đi chơi vui vẻ, và ba người lén lút đi theo sau.

End chương 22

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Kia! Anh Tan Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Anh Là Gì Của Em Chứ? Chẳng Là Gì Cả

Ăn xong bữa trưa, Kun đưa nó đi chơi. Nó ngo ý muốn về nhà, nó vừa khỏi bệnh, nếu đi như vậy hắn sẽ rất lo lắng. Kun không muốn nhưng rồi cũng phải đưa nó về.

Trước khi nó vào nhà, Kun đột nhiên cầm tay nó kéo ngã vào lòng mình, cúi đầu hôn nhẹ vàng trán nó, áp úng một chút rồi nói:

– Gia Nhi, anh thích em!

Nói xong anh đỏ mặt, nhưng cũng nhìn nó, chờ câu trả lời.

Nó khó xử nhìn Kun, thật sự nó chỉ xem Kun là một người anh trai. Nó định từ chối thì Kun đã phá bỏ. Kun lúc đầu nói:

– Tối nay đi xem phim với anh được chứ? Tối lúc đó, em hãy trả lời.

Nó im lặng một lúc rồi đưa tay gỡ đầu, cười cười:

– Để xem đã, nếu được tối nay em đi với anh – Nó cười nhìn Kun nói.

Kun gạt đầu, xoa đầu nó, hôn lên má nó một cái rồi lên xe rồi đi. Mọi cử chỉ tình cảm của hai người đã được hắn thu hết vào tầm mắt, tay hắn nắm thành nắm đấm, mặt tối sầm đi. Nó vẫn không biết gì, quay lưng đi vào nhà. Anh và nhỏ đi sau hắn, lo họ sẽ có chuyện.

Hắn vào nhà, giả vờ như không thấy gì cả, vẫn trung ra bộ mặt tươi cười. Ăn trưa xong, nó đang ngồi xem tivi thì hắn ngồi cạnh nó, vòng tay qua vai kéo nó vào lòng.

– Tối nay đi ăn với anh đi! – Hắn tựa cằm lên đầu nó, hai tay vẫn ôm chặt. Hắn không muốn nó đi chơi với Kun, không muốn Kun giành được nó từ tay hắn. Hắn mong nó sẽ chọn hắn, không phải Kun.

Nó khó xử. Tối nay Kun rủ nó đi xem phim, nó phải nói rõ với Kun, hắn lại rủ nó đi ăn, nó biết chọn thế nào bây giờ?

Rồi trời cũng tối.

Hắn sang phòng nó, gõ cửa.

Một lần

Hai lần

Ba lần

Bốn lần

Năm lần

Không ai mở cửa, hắn lo sợ, ngay lập tức dùng hết sức đập cửa xông vào.

Căn phòng không hề có hình bóng nó. Trên bàn chỉ để lại một lá thư:

“Minh Hàn, tối nay không thể đi ăn cùng anh được, em có hẹn với Đường Khải. Thật sự xin lỗi!

Gia Nhĩ”

Hắn vò nát lá thư trong tay, nhếch môi cười nhàn nhạt, khóe mắt đỏ hoe.

Nó chọn Kun. ...

Mãi mãi cũng sẽ không phải là hắn. ...

Thật sự hắn đâu là gì trong lòng nó, nhỉ?

Nghĩ đến đây, một giọt nước mắt hiếm thấy của người con trai tên Vương Minh Hàn cuối cùng cũng đã rơi xuống. Hắn đóng sầm cửa phòng nó, cởi cả áo khoác vứt xuống nền đất lạnh, trở về phòng mình khóa trái cửa lại.

Nhỏ và anh chỉ im lặng, không lên phòng hắn, cũng không gọi cho Gia Nhĩ. Chuyện của họ, nếu xen vào chỉ có thể làm lớn hơn thôi.

Nghĩ vậy, anh và nhỏ lác đầu rồi đi ra ngoài.

Hắn vẫn cười, nước mắt vẫn rơi. Ngồi trên thành cửa sổ, hắn nhìn ra ngoài. Một giọt nước mắt chảy xuống môi hắn.

Mặn thật. ...

Đau quá!

Hắn gục mặt vào đầu gối, bật cười chua chát. Rồi lác đầu, lấy tay dờ trán, môi vẫn cười, nước mắt vẫn chảy xuống.

Hắn điên rồi. Thật sự điên rồi!

Lần đầu tiên hắn yêu một người.

Lần đầu tiên hắn biết sợ mất đi một người con gái.

Lần đầu tiên hắn muốn học cách quan tâm, chăm sóc một người.

Lần đầu tiên hắn chơi trò lén lút theo dõi người khác.

Lần đầu tiên, hắn cho “ghen” vào trong từ điển của mình.

Cũng là lần đầu tiên hắn đau, rồi bật cười, nước mắt rơi vì một người con gái.

Nhưng dù hắn như thế nào, cũng không phải mẫu người mà nó thích. Người nó thích là Kun, không bao giờ là hắn.

Thăm nghĩ, rồi hắn nhìn ra ngoài, môi mấp máy lời hát mà hắn thích nhất.

“Sao em lại mang cảm xúc kia, chia sẻ với ai?”

Mang hết những ảm áp

Xa khỏi nơi tim anh. ...”

Đã nhiều lần, rất nhiều lần hắn nghe đi nghe lại bài này, hoàn toàn không có một chút cảm giác nào.

Nhưng chỉ vừa hát vài lời, nước mắt lại không kìm được mà rơi xuống.

Hắn bước xuống khỏi đó, ngã lên giường. Đặt tay lên trán, nhắm mắt lại, hắn mặc kệ cho nước mắt cứ việc chảy.

Cứ xem như, hắn thua rồi đi.

Rồi cả bữa tối hôm đó, hắn cũng không ăn. Tự nhốt mình trong phòng, hắn ngủ một giấc.

Trong mơ hắn cũng mơ về nó, mơ thấy nó đi cùng Kun, hai người trông thật hạnh phúc. Hắn bật dậy, nước mắt lại rơi xuống.

Rồi chỉ bật cười một tiếng, hắn gục mặt vào gối.

Vương Minh Hàn, mày thua rồi.

Nhưng cuối cùng, hắn cũng không thể điều khiển được hành động của mình. Đứng dậy ra ngoài tìm nó, cố gắng nắm giữ tia hi vọng cuối cùng.

End chương 23

Xin lỗi đã ra chương trễ, nhưng mà Khiết xin lỗi vì sau này còn ra chương trễ hơn ;-;; Lý do là phải “cai nghiện” điện thoại vì lớp 9 rất rất rất rất rất rất rất rất khó ;-;; chỉ mới có vài ngày thôi, nhưng mà đi học về là gục luôn ;-;; ăn xong cũng không còn thức khuya được như lúc trước để viết truyện nữa!!!! ;-;;-;;

Khiết vẫn sẽ cố gắng onl, nhưng siêu siêu siêu siêu ít ;-;; vậy nên vô cùng xin lỗi mọi người, cũng rất cảm ơn vì đã ủng hộ Khiết thời gian qua ^^~ Dự là còn vài chương nữa là full truyện rồi, cố lênnnn ;-;;

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Kia! Anh Tan Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Em Ghét Anh, Đồ Ngốc

Nó cùng Kun đi xem phim. Ngồi trong rạp chiếu phim nhưng nó không hề chú tâm vào bộ phim, chỉ lo cho hắn đang ở nhà, không biết hắn đang thế nào.

Nó từ chối đi ăn với hắn, hắn sẽ giận, nó biết. Nhưng không còn cách nào khác, nó phải đi với Kun. Nó không thể không nói rõ ràng với Kun được, nó không muốn Kun phải buồn.

Hết bộ phim, Kun nắm tay nó đi ra ngoài, trông họ như một cặp tình nhân, thật xứng đôi làm ai cũng ngưỡng mộ.

– Chuyện buổi sáng, em... trả lời được rồi chứ? – Ra một chỗ vắng người, Kun áp úng hỏi nó.

Nó gật đầu. Rồi tiến lại gần ôm Kun làm anh rất bất ngờ. Nhận ra sự khác thường của nó, Kun đã ngầm đoán được kết quả, nhưng cũng muốn chính miệng nó nói ra. Có thể sẽ đau lòng, nhưng anh chấp nhận.

– Xin lỗi. Khài, em xem anh như một người anh trai, trước giờ rất kính trọng anh. Nhưng người em thích... là Minh Hàn. Em... Thật sự rất xin lỗi! – Nó ôm chặt Kun, nói xong rúc mặt vào vai anh, nó mong anh sẽ hiểu, nó không muốn mất đi người anh trai này.

Nó và Kun ôm nhau, không biết từ phía xa có một người đang ngồi trong xe, mỉm cười chua chát. Xong chiếc xe từ từ lăn bánh, rồi chạy mất hút.

Kun vòng tay ôm nó, anh khóc. Nó chỉ biết ôm anh, không nói gì cả.

Lát sau Kun buông nó ra, mỉm cười xoa đầu nó. Nó mím môi:

– Kun, em không muốn mất đi một người anh trai như anh, em xin lỗi.

Kun đưa tay véo má nó, bật cười một tiếng.

– Nếu không thể làm người yêu, vậy để anh làm anh trai của em suốt đời đi – Kun ôn nhu nói.

Nó gật đầu, cười tươi. Đối với nó, Kun và cậu là hai người anh trai tốt nhất nó từng có.

Kun đưa nó về nhà. Anh đau lòng.

Anh yêu nó, nhưng nó không hề yêu anh. Nhưng không thể làm gì khác, anh đành phải buông tay, chúc phúc cho nó và hân.

Nó vào nhà, chạy ngay lên phòng tìm hân. Nhưng cái nó thấy chỉ là một căn phòng trống không.

Nó chạy xuống tìm anh và nhỏ. Vừa gặp đã định hỏi hân đâu, nhưng lúc này hân từ ngoài đi vào, bên cạnh còn có một người. Cậu ta đang đỡ lấy hân, còn hân thì say ngất, bước đi loạng choạng.

Anh và nhỏ chạy đến đỡ hân lên phòng, nó bước theo sau. Xong quay đi ra ngoài, anh còn vỗ nhẹ lên đầu nó rồi liếc mắt sang hân, rồi kéo nhỏ đi ra ngoài, để lại hai người trong phòng.

Hân uống đến say như vậy là vì nó sao?

Nằm trên giường, hân đưa tay chống xuống muốn ngồi dậy. Nó chạy đến bên đỡ hân dậy rồi đưa ly nước cho hân.

Hân ngược lên nhìn nó, nước mắt lại trào khỏi khóe mi. Vòng hai tay ôm chặt lấy nó, hân gục mặt vào người nó, bật khóc như một đứa trẻ. Một lát sau, chỉ nghẹn ngào nói đủ nó và hân nghe:

– Đừng đi, đừng bỏ anh. Xin em...

Nó nghe rõ từng chữ một, không biết nói gì hơn, ôm chặt lấy hân, không tự chủ mắt cũng ươn ướt.

– Em yêu anh, sẽ không bỏ anh....- nó ôm chặt hân, mím môi nói, giọng nghẹn nghẹn. Nó cảm thấy mình thật tệ, vì nó mà hân như thế này sao?

Hân mở mắt nhìn nó, mỉm cười rồi ôm lấy nó nằm xuống giường. Hân ngủ say, trước khi ngủ còn dụi mặt vào người nó, nó biết hân đã ổn được chút nào đó, rồi cũng ôm hân, hai người cùng nhau ngủ đến sáng. Hân mệt, để sáng mai rồi nói vậy....

Sáng hôm sau, hân khẽ mở mắt. Đưa tay đỡ trán, cơn đau đầu lại nhanh chóng đã ập đến, hôm qua hân uống nhiều thật....

Cảm giác tay bị thứ gì đó đè lên, hân nhìn sang nó. Rồi một loạt hình ảnh đêm qua quay lại, hân ngây ngốc mỉm cười, trên mặt lộ rõ vẻ hạnh phúc. Cuối cùng hân cũng không mất nó.

Nó khẽ ưm một cái rồi đưa tay dụi mắt. Tỉnh lại nhìn sang hân, thấy hân đang nhìn mình mỉm cười, nó chỉ khẽ cúi đầu.

– Hôm qua, em đi với Đường Khải có vui không? Anh còn thấy hai người ôm nhau....Hừm.... – Hân nhướn mi nhìn nó, cong môi trêu chọc.

Nó đột nhiên bật cười. Thì ra hân thấy nó ôm Kun nên mới đi bar giải tỏa mà. Rồi nó suy nghĩ một chút, gật đầu.

Hân đen mặt, ôm siết nó vào lòng, bấu môi.

– Chọc anh à? Mà....đêm qua em nói em yêu ai nhỉ? Nói lại xem – Hân nhe răng cười, hân muốn nghe lại nó nói yêu hân, nghe bao nhiêu lần cũng không chán.

Nó le lưỡi rồi quay lưng về phía hân, nhắm mắt lại. Hân chỉ cười trừ, rồi ôm chặt nó. Giọng ai đó cất lên khe khẽ, chỉ để hân nghe rõ.

– Em ghét anh, đồ ngốc.

End chương 24

Cố gắng viết hết chương này cho mấy bạn yên tâm rồi mới tạm ngưng đây, đủ ngọt chưa nhỉ? :3 Không sao, nếu không đủ thì khi trở lại Khiết sẽ cho thả hường everywhere :3 <3

Rất rất rất rất cảm ơn các bạn đã ủng hộ Khiết nhiều như vậy :* <3

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Kia! Anh Tan Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Em Sẽ Không Đi

Hắn vòng tay ôm lấy nó, cũng không nói gì. Môi vẽ lên một đường cong hoàn mỹ, hắn rúc mặt vào cổ nó.

Nó định xoay người đẩy hắn ra, chưa kịp phản ứng đã bị hắn lật người đè lên trên. Rồi đột ngột, môi nó truyền đến một cảm giác khó tả, mặt hắn được phóng đại trước mắt nó.

Nó đỏ bừng mặt, tay nắm chặt áo hắn, mắt cũng nhắm lại không dám mở ra.

Một lúc sau hắn buông ra. Nó lập tức bật dậy, thở dốc. Hắn bật cười, ôm lấy nó vào lòng.

– Gia Nhi. Làm bạn gái anh có được không? – Hắn vừa nói, không đợi câu trả lời đã đeo chiếc nhẫn đã chuẩn bị sẵn từ lâu vào ngón tay của nó.

Nó gật đầu mỉm cười. Xong lại cong môi trêu chọc hắn:

– Nhẫn đã đeo, hay em không đồng ý có được không?

Lời vừa dứt, mặt ai đó đã đen xì, nhất quyết lắc đầu. Nó bật cười vòng tay ôm hắn, con người này càng ngày càng dễ lừa.

Từ ngày hôm đó, nó là bạn gái của hắn. Cả hai như hình với bóng, anh và nhỏ cũng vậy. Từ một cuộc giao dịch bồi thường, thoát cái đã trở thành mối liên kết cho tình cảm của họ.

.....

Hôm nay là chủ nhật.

Anh và hắn đều đưa bạn gái của mình đi công viên chơi.

Chơi cả buổi sáng, cả bốn người đều đã thấm mệt, liền quyết định ghé vào một quán ăn gần đó, lấp đầy cái bụng đang kêu vì đói của mình.

Cả bốn người đang ăn rất ngon lành, thì bên ngoài giọng nói quen thuộc vang lên:

– Hàn/Phong, anh cũng đến đây sao? – Thanh Mỹ và Anh Thư tươi cười bước vào. Nhưng khi nhìn qua nó và nhỏ thì nụ cười liền bị dập tắt, đổi lại là một ánh mắt khinh thường, còn chứa đầy sự ganh ghét.

Hắn và anh cũng không thèm nhìn đến hai ả, chỉ lo gấp thức ăn cho nó và nhỏ.

Thanh Mỹ bước lại ôm tay hắn, kéo thêm một cái ghế ngồi cạnh. Nó ngồi đối diện, nhìn thấy cảnh này trong lòng không khỏi khó chịu, im lặng nhìn sang hắn.

Hắn đưa tay nắm chặt bàn tay của Thanh Mỹ làm ả đau đến nhăn mặt, xong hất ra khỏi tay mình, còn xua tay ý bảo đi chỗ khác. Nó nhìn hắn, cong môi cười.

Thanh Mỹ đứng lên, liếc nó một cái rồi sang bàn bên cạnh ngồi xuống. Anh Thư bước đến, dúi vào tay anh một mảnh giấy xong bước sang ngồi cạnh Thanh Mỹ. Nhỏ đang ăn cũng ngước đầu lên, nhăn mặt khó chịu.

Anh nhìn biểu cảm của nhỏ thì bật cười, xong nhét tờ giấy của Anh Thư vào tay nhỏ.

– Đây, để em xem trước – Anh xoa đầu nhỏ, cưng chiều nói.

Nhỏ híp mắt, xong mở ra.

“Em muốn hẹn anh đi ăn tối. 9h nha”.

Nhỏ đọc to lên, xong quay sang anh bật cười. Anh Thư ngồi bàn bên cạnh, tay nắm chặt, trong mắt liền hiện ra sự giận dữ.

Anh lắc đầu nhìn nhỏ, cong môi trêu chọc.

– Tiểu quý.

Nó và hắn ngồi ăn chăm chú, không quan tâm đến chuyện gì ngoài gấp đồ ăn cho người trước mặt :v

– Nhi, tối nay em muốn đi đâu không? – Hắn ngước mắt lên nhìn nó, đưa tay lau khóe miệng cho nó.

Nó lắc đầu, ghim một miếng táo đưa lên miệng hắn. Hắn cười gật đầu rồi ngoan ngoãn ăn táo nó đưa.

Thanh Mỹ nhìn hắn mỉm môi, rồi cầm điện thoại nhắn tin cho ai đó.

“Ngày mai phải bắt buộc con Gia Nhi và Kim Ngọc có mặt, làm mọi cách cũng phải kéo tụi nó đến.”

Nhấn xong, bên kia gửi lại một chữ “ạ”, khoe môi Thanh Mỹ nhếch lên, xong hai người đi ra khỏi quán.

.....

Choi cả ngày, cả bốn người cùng nhau về nhà. Ăn tối xong thì cặp nào về phòng nấy.

Hắn bước vào phòng, kéo cửa đóng lại. Ôm nó từ sau lưng, hắn gục đầu lên vai nó.

– Gia Nhi, hôm trước anh nói em phải hứa với anh một việc, nhớ không?

Nó im lặng một hồi rồi gật đầu.

– Vậy, giờ em hứa với anh một chuyện đi, được chứ? – Hắn cười, tay vẫn ôm chặt eo nó.

Nó gật đầu.

– Nói việc anh muốn em hứa đi.

Hắn im lặng một hồi lâu rồi nghiêm túc nói:

– Tối ngày mai, em phải đi có việc đúng không? Anh biết nó không phải là bắt buộc, có thể hủy bỏ. Anh muốn em không đến đó... – Giọng hắn càng nói càng nhỏ lại, xong nhướn mi nhìn nó chờ câu trả lời.

– Anh biết hết rồi? – Nó giật mình xoay người lại nhìn hắn, hắn chỉ gật đầu.

Nó im lặng, không trả lời. Chỉ gục mặt nhìn xuống đất.

Hắn ôm nó, mím môi nhỏ giọng nói:

– Gia Nhi, em đã hứa với anh rồi đấy. Anh không muốn một lần nữa để em bị nguy hiểm.

Nó nhìn hắn, im lặng hồi lâu rồi gật đầu.

– Được, vậy em sẽ không đi.

End chương 25

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Kia! Anh Tan Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Bắt Cóc

Hắn mỉm cười, hôn nhẹ lên môi nó rồi ôm nó lên giường.

– Hứa rồi nhé! Được rồi, đi ngủ thôi.

Cả đêm đó nó và hắn ngủ rất ngon, có lẽ vì cả hai không cần phải lo sợ chuyện đó nữa. Nhưng mà có ai đoán trước được mọi chuyện có đúng không?

Sáng hôm sau, như mọi ngày khác, hai cặp đôi của chúng ta thức dậy trong tình trạng vô cùng ngọt ngào, hai anh chàng của chúng ta còn dây dưa mãi không chịu xuống khỏi giường, làm hai nàng phải “hạ căng chân”. Á vâng, và như mọi người đang dự đoán, hai hoàng tử đang làm nũng với bạn gái vô tình bị đá bay xuống và “đập đất an toàn”.v

Kế hoạch làm nũng buổi sáng không thành công, đổi sang kế hoạch thứ hai: Ru hai nàng đi chơi cả ngày.

Hắn đặt sẵn bốn vé xem phim vào buổi tối, đặt cả nhà hàng ăn tối, đặt luôn chỗ ăn sáng, chỗ chơi,... Còn anh thì ngồi nhìn hắn chạy qua chạy lại như đứa con nít đang chuẩn bị đi chơi, không nhịn được mà bật cười thành tiếng và được nhận lại một ánh mắt đầy đạn, còn được khuyến mãi thêm một cú đập ngã nhào vì tội ngồi gác chân xem kịch.

Xong xuôi, hắn chạy lên phòng ôm lấy nó từ sau lưng, còn hôn chụt lên má nó một cái rất kiêu

– Gia Nhi, hôm nay chúng ta đi chơi có được không? Không cần em trả lời, mọi chuyện anh đều đã chuẩn bị sẵn, xong cả rồi. Chúng ta đi thôi!

Vừa dứt lời, hấn kéo nó xuống xe đã được chuẩn bị sẵn, làm nó vẫn đơ mặt ra vì chưa hiểu gì, đến khi xe chạy được một quãng nó mới liếc mắt nhìn sang hấn, ánh mắt rực lửa làm hấn chỉ biết nhăn răng ra cười.

Chiếc xe nhanh chóng đưa cả bốn người đến một bãi biển vô cùng đẹp làm hai cô nàng của chúng ta vô tư chạy nhanh ra biển mà không hề ngờ được đang có một đám người âm thầm đi theo họ.

Chơi với nhau vui vẻ cả buổi trưa, cuối cùng cả bốn người đều kiệt sức. Gia Nhi và Kim Ngọc ngồi tại bãi biển, còn anh và hấn thì đi mua đồ ăn trưa.

Nhưng anh và hấn đều không thể lường trước được, khi cả hai đều đi được một quãng xa, một đám người từ đâu đi đến, đứng trước mặt nó và nhỏ.

“Các người là ai?” – Nhỏ giật mình, lùi sát về phía nó, mùi phẫn cảnh giác.

Bọn người phía trước không trả lời câu hỏi của nhỏ, ngay sau đó lập tức rút súng ra chĩa thẳng về phía nó.

“Đi!” – Một người trong nhóm lên tiếng, ngay lập tức hai người từ phía sau tay không yên vị nắm lấy tay nó kéo đi, nhưng chỉ một đạp của nó thì cả hai đều ngã nhào ra mặt cát.

Ngay lập tức cả bọn người đó dùng súng, còn có cả dao găm chạy về phía nó tấn công, nhưng không thể xem thường hai cô gái này được.

Ở một nơi khác, hấn và anh đang xách trên tay hơn ba túi đồ ăn lớn, chạy nhanh về chỗ của nó và nhỏ thì Thanh Mỹ và Anh Thư từ đâu chạy đến. Người ôm tay hấn, người lại vòng tay qua cô anh.

Hấn nhăn mặt khó chịu, rồi đẩy mạnh Thanh Mỹ xuống đất. Anh bóp mạnh tay Anh Thư làm cô ta đau đến nỗi suýt chút nữa là hét lên. Bỗng dung Thanh Mỹ khóc toáng lên, gây chú ý của mọi người xung quanh.

“Vương Minh Hàn, anh là đồ tồi! Anh đã hứa sẽ cưới tôi, sẽ lo cho con của chúng ta, bây giờ anh lại bỏ mẹ con tôi như thế này! Con tôi sẽ mang tiếng là không có cha...”

Mọi người xung quanh lập tức trố mắt nhìn, vây quanh hấn. Bắt đầu những lời bàn tán nổi lên, nhưng hấn không hề quan tâm, chỉ đứng yên nhìn Thanh Mỹ diễn trò.

Cô à ngồi khóc một hồi thì đứng dậy, giả vờ khóc chạy đi. Hấn chỉ nhếch môi rồi liếc mắt sang nhìn những người còn lại, khiến họ không rét mà run, từ từ cũng đi hết. Anh và hấn bây giờ mới có thể thanh thoi mà đi đến chỗ của nó và nhỏ.

Ở chỗ nó, đã năm phút trôi qua, hấn và anh vẫn chưa quay lại, nhưng nó và nhỏ vẫn an toàn, không ai có thể bắn trúng một phát hay chém loạn trúng nó được một nhát, ngược lại còn thua thê thảm.

Bỗng dung lúc này, điện thoại của nó bắt đầu reo lên. Nó kéo tay nhỏ chạy nhanh khỏi nơi đó rồi mới nghe điện thoại, là số lạ.

“Tôi nghe, ai vậy?” – Nó trả lời điện thoại, nhưng bên kia không hề có một giọng nói nào. Nó tắt máy thì bên kia liền gọi lại, nhưng vẫn không hề có một ai trả lời.

Bỗng dung từ phía sau lưng có một người bịt khăn lên mặt nó, sau đó con buồn ngủ ập đến, cơ thể nó trở nên vô lực ngã xuống nền cát. Bên cạnh, nhỏ cũng vậy. Ngay sau đó, cả hai người đều bị một đám người mang đi.

End chương 26

Xin lỗi mọi người vì ra chương trễ như thế này, nhưng lịch học kín quá cũng không thể viết được, còn bị cấm sử dụng máy ;;;-.;-.; Vậy nên Khiết sẽ tạm drop truyện này, khi rảnh sẽ viết tiếp ;;;-.;-.; Vẫn rất cảm ơn các bạn đã ủng hộ Khiết <3

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Kia! Anh Tan Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Trả Thù

“Đây là đâu?...Aizzzz”

Nhỏ tỉnh dậy, nhìn quanh rồi khẽ than thở, lại bị bắt! -_-

“Nhi, dậy dậy! Dậy mauuuu” Nhỏ đẩy người nó đang nằm kế bên, hai tay bị trói không ngừng vùng vẫy đến nỗi đỏ lên, đau rát.

Nó mở mắt, khẽ nhú chân mày, dựa lưng vào cột tường ngồi dậy, lấy trong áo ra một con dao, ngay lập tức cắt đứt dây, cởi trói cho cả hai.

“Aaaa, số khổ quá đi, đang đi chơi vui mà! Gia Nhi, bây giờ làm sao ra khỏi đây?” Nhỏ la lên, mắt rung rung, chạy đến ôm nó, nhưng nhận lại chỉ là sự im lặng.

Lát sau nó cắt con dao vào túi, ngồi xuống, dựa lưng vào tường: “Chờ đi, chẳng đứa nào rảnh mà nhốt mình ở đây tới già đâu”. Nhỏ gật đầu rồi nghiêng người ngả vào vai nó, cả hai ngủ một giấc ngon lành....(Oxi hóa lời ._.)

Còn ở chỗ hai anh chàng nọ, vừa quay trở lại đã không thấy nó và nhỏ đâu thì lo lắng, gọi mãi cũng không ai bắt máy thì chạy khắp nơi tìm kiếm, sau đó tức tốc quay về khách sạn nhưng cũng không thấy ai. Hắn lập tức gọi cho cậu, nhưng nhận lại chỉ là tiếng tút dài, bắt đắc đi đành gọi cho Kun.

“...” Bên kia bắt máy nhưng im lặng, đây là phong thái nghe điện thoại của Kun .v

“Này, cậu biết Gia Nhi và Kim Ngọc ở đâu đúng không?” Hắn bực bội lên tiếng trước, trong câu nói tỏ rõ vẻ lo lắng.

Kun đang làm việc ở công ty, nghe hắn hỏi thì khẽ nhú mày:

“Hỏi gì thế? Không phải bốn người đang đi chơi hay sao?”

“Họ mất tích rồi” Hắn nghiêng rằng, hai tay nắm chặt thành nắm đấm, ngay sau đó lập tức tắt máy.

Kun bên kia vừa nghe xong, sổ sách đang cầm cũng vứt cả xuống đất, vợ vội chiếc áo khoác chạy ra ngoài tìm cậu, tâm trạng bây giờ của cậu đang rất rối loạn.

Quay lại chỗ nó và nhỏ.

Khi cả hai đang say giấc ngon lành, bên ngoài phát ra những tiếng bước chân.

“Cạch!”

Cánh cửa được mở ra, bên ngoài năm sáu người bước vào, dẫn đầu là một tên bặm trợn, không ai khác đều là người do ả Thanh Mỹ thuê đến.

Vừa bước vào, tên cầm đầu không thể thốt lên lời khi nhìn thấy hai con tin của mình đang ngủ một cách say mê. Hắn lại gần, đưa tay nâng mặt nhỏ lên, miệng cười gian xảo, liếm môi: “Nhìn xinh lắm, được chơi đùa một chút thì... Ầm!”

Chưa nói xong câu, nó đã thuận một chân đập hắn ngã nhào vào tường, không thèm mở mắt lười nhác nói: “Khi người khác đang ngủ thì không nên làm ồn, đó là phép lịch sự tối thiểu.”

À vâng, theo sau đó là sáu người mất mớ to, mồm há hốc nhìn nó như sinh vật lạ .v

Lấy lại bình tĩnh, tên cầm đầu rút trong túi ra một cây súng chĩa về phía nó, ngay lập tức năm tên còn lại trên tay cũng đã có đủ súng tự vệ.

“Chỉ có hai người con gái yếu đuối, các người có cần phải đề phòng vậy không?” Nhỏ khẽ mở mắt cười tươi nhìn bọn họ làm cả đám không rét mà run.

Nó đứng dậy nhìn quanh, một tên cũng không thèm để vào mắt, chỉ bước ra phía cửa, tay kéo nhỏ theo sau.

Sáu tên kia chạy đến chặn cửa lại: “Hai người nghĩ đây là nhà, muốn đi đâu thì đi hay sao?” – Tên cầm đầu cười mỉa, giương súng chĩa thẳng vào phía hai cô gái.

Nó và nhỏ chỉ khẽ cười, sau đó....

“Ầm!” Cả sáu tên đều ngã quỵ xuống đất, muốn đứng lên cũng không được. Lúc này nó mới nắm tay nhỏ bước lên bọn họ, ung dung đi ra ngoài.

Ở chỗ của hắn, 10p sau trước mặt đã xuất hiện một chiếc xe ô tô, bên trong không ai khác là cậu và Kun.

“Lên xe” – Cậu ngoắc tay hắn, lên tiếng gọi. Hắn và anh vừa lên xe, chiếc xe đã lao đi vun vút trên đường cao tốc.

“Biết chỗ họ đang ở không?” Anh vỗ vai Kun hỏi, trên tay bấm số gọi vào máy nhỏ.

Kun gật đầu: “Điện thoại của họ có hệ thống định vị.”

Cậu đạp ga, phóng nhanh đến nơi nó đang ở.

Chiếc xe của bọn họ dừng trước một toà nhà cao tầng, theo cậu đoán thì nó và nhỏ đang bị nhốt ở đâu đó. Ngay lập tức, cả bốn người đều chạy vào, gặp tên nào đều đánh cho bất tỉnh. Ngồi trên một tầng cao, hai người con gái nhìn vào camera, cười gian xảo: “Gia Nhi, Kim Ngọc. Xem ra, tao ăn

không được phải đập đồ thôi! Chỉ có khi hai đứa tụi mày chết đi, Phong và Hàn mới đến với tui tao!” – Hai người này, còn ai ngoài Thanh Mỹ và Anh Thư?

Dứt lời, trên tay Thanh Mỹ cầm một cây súng, nhìn nó và nhỏ trên camera, ả bắt đầu đi đường gần nhất đến chỗ tụi nó. Còn trên tay Anh Thư cầm một bình nước gì đó, chỉ thấy được là nó trong suốt, ả nhìn bình nước đó khẽ cười, một nụ cười vô cùng nguy hiểm

~*~* _____ *~*~

Xin lỗi mọi người rất rất nhiều, vì phải thi đầu năm và ôn thi đại trà và các môn văn hóa nên lịch onl của Khiết rất kín :(thật sự là làm mọi người thất vọng rất nhiều, vô cùng vô cùng vô cùng xin lỗi :(

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Kia! Anh Tan Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.